

વિષય-પરિચય.

૧ ચેતનને	શા. છગનલાલ નહાનચંદ નાણાવટી ...	૧૦૫
૨ શ્રી તીર્થંકર ચરિત્ર. ...	મુનિ શ્રી દર્શનવિજયજી મહારાજ. ...	૧૦૬
૩ સૌભાગ્ય પંચમી કથા. ...	ભોગીલાલ જ્યેષ્ઠ સાંડેસરા ...	૧૧૦
૪ અધ્યાત્મજ્ઞાન નિરૂપણ પ્રશ્નોત્તર. ...	આત્મવલ્લભ. ...	૧૧૬
૫ પ્રશ્નોત્તરો	મુનિ શ્રી કપૂરવિજયજી મહારાજ. ...	૧૧૯
૬ મનનું રહસ્ય અને તેનું નિયંત્રણ. ...	વિઠ્ઠલદાસ મૂં શાહ. ...	૧૨૨
૭ દિક્ષા પ્રકરણ સંબંધે કંઈક ...	I. A. ...	૧૨૭
૮ સ્વીકાર અને સમાલોચના. ...		૧૨૯
૯ વર્તમાન સમાચાર		૧૩૧

અમારા માનવંતા લાઇફ મેમ્બરો નમ્ર સુચના.

૧ શ્રી પ્રભાવક ચરિત્ર ૨ સુકૃત સાગર અને ૩ ધર્મ પરિક્ષા એ ત્રણ ગ્રંથો અમારા માનવંતા લાઇફ મેમ્બરોને પોસ્ટેજ પુરતા પૈસાનું તેમજ બીજા વર્ગના સભ્યોને પોસ્ટેજ સાથે (ધારા પ્રમાણે) આઠ આનાનું વધારા સાથેનું વી. પી. કરી ભેટના પુસ્તકો મોકલવાનું કાર્ય શરૂ થયેલું છે જેથી તે પ્રમાણે તે સ્વીકારી લેવા વિનંતિ છે.

તૈયાર છે.

બીજે વિભાગ

તૈયાર છે.

(વૃજ્ય શ્રી સંઘદાસગણિ-વાચકનિર્મિતં.)

॥ શ્રી વસુદેવહિરિડ પ્રથમસ્કંદમ્ ॥

દ્વિતીય અંશ:

સંપાદકો તથા સંશોધકો:-પ્રવર્તક મહારાજશ્રી કાન્તિવિજયજી મહારાજના શિષ્ય પ્રશિષ્યો મુનિરાજશ્રી ચતુરવિજયજી મહારાજ તથા મુનિરાજશ્રી પુણ્યવિજયજી મહારાજ.

પ્રથમ ખંડના છ પરિશિષ્ટો સાથેના આ બીજે ભાગ આ પ્રકટ કરવામાં આવેલ છે. આ બીજા અંશમાં આદ્યમાર્ગી અઢાવીશમા સુધી ૨૧ લંકાઓ આવેલા છે. જે ૧૦૪૮૦ શ્લોકોમાં પૂર્ણ થાય છે.

આ પ્રથમ ખંડનો, તથા કર્તા મહાત્માનો પરિચય અને આ ગ્રંથ કેટલો ઉચ્ચકાટીનો છે, પરિશિષ્ટોને લગતો વિશેષ પરિચય, પ્રસ્તાવના, વિષયાનુક્રમ, કોષ આદિ સાથે હવે પછી પ્રકટ થતા ત્રીજા ભાગમાં આપવામાં આવશે. આ ગ્રંથ જૈનોના પ્રાચીનમાં પ્રાચીન કથા-સાહિત્યમાંનું એક અણુમોલું રત્ન છે. ગયા વર્ષના માગશર માસના આત્માનંદ પ્રકાશ માસિકના ટાઇટલમાં જણાવ્યા મુજબ-માત્ર ૩૫ નંબરો તથા તેના ખર્ચે મુનિમહારાજશ્રીના ઉપયોગ માટે જ આ ગ્રંથના ઉત્તરોત્તર ભાગો છપાવે જાય એવા ઉદ્દેશથી આ ગ્રંથની કિંમત રૂ. ૩-૮-૦ સાડા ત્રણ રૂપિયા (પોસ્ટેજ ભુદ્ધ) રાખવામાં આવેલ છે. આ બીજે વિભાગ ઉંચા કોક્ષલી લાયન બ્લુલેન્ડર પેપર (કાગળ) ઉપર, નિર્ણયસાગર પ્રેસમાં આ ગ્રંથ માટે ખાસ ટાઇપો તૈયાર કરાવી, સુંદર શબ્દો વિવિધ ટાઇપો (અક્ષરો) માં છપાવેલ છે. થોડી નકલો બાકી છે. ઇતિહાસિક પ્રાચીનમાં પ્રાચીન કથાસાહિત્યના આ ગ્રંથનું ગુજરાતી ભાષામાં ભાષાંતર કરાવી પ્રકટ કરવા આ સભાની ઇચ્છા હોવાથી આર્થિક સહાયની જરૂર છે. મળવાનું ઠેકાણું:-

ભાવનગર ધી “ આનંદ ” પ્રિન્ટિંગ પ્રેસમાં-શાહુ ગુલાબચંદ લલુભાઈએ હાથે.

卐

श्री

卐

आत्मनन्द प्रकाश.

॥ वन्दे वीरम् ॥

औचित्यादुचितप्रवृत्तिरूपत्वात् । वृत्तयुक्तस्यागुव्रतमहाव्रतसम-
न्वितस्य । वचनाज्जिनप्रणीतात् । तत्त्वचिन्तनं जीवादिपदार्थसार्थ-
पर्यालोचनम् । मैत्र्यादिसारं मैत्रीप्रमोदकरुणामाध्यस्थ्यप्रधानं सत्त्वा-
दिषु विषयेषु । अध्यात्मं योगविशेषं । अतोऽध्यात्मात् । पापक्षयो
ज्ञानावरणादि छिष्टकर्मप्रलयः । सत्त्वं वीर्योत्कर्षः । शीलं चित्तसमाधिः ।
ज्ञानं च वस्त्वबोधरूपम् । शाश्वतमप्रतिधाति शुद्धं स्वतेजोवत् । अनु-
भवसंसिद्धं स्वसंवेदनप्रत्यक्षं तद्वृत्तम् । अमृतं पीयूषम् । स्फुटं भवति ।

योगविन्दु—श्री हरिभद्रसूरि.

卐

卐

पुस्तक २९ { वीर सं. २४९८. मार्गशीर्ष. आत्म सं. ३६. { अंक ५ मो.

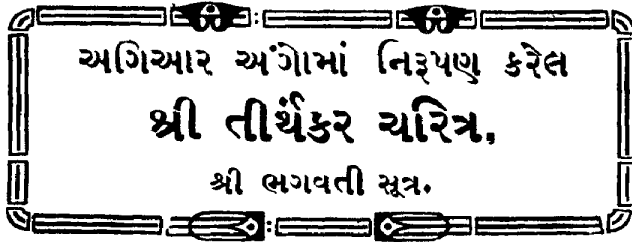
येतनने.

लज्जन करी ले ध्यान धरी ले, सुकृत करी ले साथे रे;
वागी रह्यां छे निशदिन गेणी, मोत नगारां भाथे रे. लज्जन० १
विलंभ करतां विघ्न आवशे, सुंजवणु थाथे लारे रे;
मनतण्णा मनसुण्णा मनमां, रही जशे सहु त्यारे रे. लज्जन० २
सुकृतना नव डोय वायदा, सुकृत सत्वर करजे रे;
निउरपण्णे अंतकाणे रडेवा, पुण्य छणाछण लरजे रे. लज्जन० ३
प्रमाद निद्रा मोह तण्णे वश, कही न पडतो प्राणी रे;
सतत् सुकृत करतो रडेजे, क्षणुलंगुर देह जण्णी रे. लज्जन० ४
सुकृत करतां पुण्य पाधशे, भर्णु लय मटी जशे रे;
नथितपण्णे परलोके जशे, नरलव सकुणो थाथे रे. लज्जन० ५

शाह छगनदादा नहानय्यंद नाण्णावटी.

૧૦૬

શ્રી આત્માનંદ પ્રકાશ.

૧૦-૪-૪૦૪. પ્રભુ મહાવીરસ્વામીના શિષ્ય શ્યામ અણુગાર હતા.
૧૧-૬-૪૧૭ થી ૪૧૬

હસ્તિનાગપુરના શિવરાજની તાપસીદિક્ષા, વાનપ્રસ્થોના લેદો, દિક્ષાપ્રોક્ષક તપસ્વીનો વીધિ, સાત સમુદ્રનું જ્ઞાન.

શિવરાજપિતૃ પ્રભુ મહાવીર પાસે આગમન, વીરધર્મનું શ્રવણ, પ્રભુ મહાવીર પાસે દિક્ષા સ્વિકાર, અગિઆર અંગનું અધ્યયન અને મોક્ષગમન વિગેરે

૧૧-૧૧-૪૨૪ થી ૪૩૨ સુદર્શન ચરિત્ર.

તે કાલે તે સમયે વાણીજ્ય ગ્રામ નામે નગર હતું. વર્ણન. દુતિપલાશકે ચૈત્ય હતું. યાવત્...પૃથ્વી શિલાપટ્ટ હતો. તે વાણીજ્યગ્રામ નગરમાં સુદર્શન નામે શેઠ રહેતો હતો. તે આઠય-ધનિક, અપરિભૂત-કોઈથી પરાભવ ન પામે તેવો, જીવાજીવ તત્વનો જાણનાર શ્રમણોપાસક હતો. ત્યાં મહાવીરસ્વામી સમવસર્યા. યાવત્ પર્ષદ્-જન સમુદાય પર્યુપાસના કરે છે. ત્યારબાદ મહાવીરસ્વામી આવ્યાની વાત સાંભળી સુદર્શન શેઠ હર્ષિત અને સંતુષ્ટ થયા અને જ્ઞાન કરી, બલીકર્મ યાવત્ મંગળરૂપ પ્રાયશ્ચિત્ત કરી સર્વ અલંકારથી વિભૂષિત થઈ પોતાના ઘેરથી બહાર નીકળે છે, બહાર નીકળીને માથે ધારણ કરતા કોરંટક પુષ્પની માળાવાળા છત્ર સહિત પગે ચાલીને ઘણા મનુષ્યોના સમુદાયરૂપ વાશુરા-અન્ધનથી વિંટાયેલા તે સુદર્શન શેઠ વાણીજ્યગ્રામ નગરની વચ્ચેવચ્ચ થઈને નીકળે છે. નીકળીને જ્યાં દુતિપલાશ ચૈત્ય છે અને જ્યાં શ્રમણ ભગવંત મહાવીર છે ત્યાં આવે છે, આવીને શ્રમણ ભગવંત મહાવીરની પાસે પાંચે પ્રકારના અભિગમવડે જાય છે, તે અભિગમો આ પ્રમાણે છે. ૧ ' સચિત્તદ્રવ્યનો ત્યાગ કરવો-' ઇત્યાદિ જેમ રૂપભદ્રત્તના પ્રકરણમાં કહ્યું છે તેમ અહીં જાણવું, યાવત્ તે સુદર્શન શેઠ ત્રણ પ્રકારની પર્યુપાસના વડે પર્યુપાસે છે. ત્યારપછી શ્રમણ ભગવાન મહાવીરે તે સુદર્શન શેઠને અને તે મોટામાં મોટી સલાને ધર્મકથા કહી, યાવત્ તે સુદર્શન શેઠ આરાધક થાય છે. ત્યારપછી સુદર્શન શેઠ શ્રમણ ભગવંત મહાવીર પાસેથી ધર્મ સાંભળી

શ્રી તીર્થંકર ચરિત્ર.

૧૦૭

અને અવધારી, હર્ષિત અને સંતુષ્ટ થઈ, ઉભા થઈને શ્રમણુ લગવંત મહાવીરને ત્રણવાર પ્રદક્ષિણુ કરી યાવત્ નમસ્કાર કરી તેણે આ પ્રમાણે પૂછ્યું—

પ્રશ્ન—હે ભગવાન ! કાળ કેટલા પ્રકારનો કહ્યો છે ?

ઉત્તર—હે સુદર્શન ! કાળ ચાર પ્રકારનો કહ્યો છે; તે આ પ્રમાણે:—

૧ પ્રમાણુકાળ ૨ યથાયુર્નિર્વૃત્તિકાળ, ૩ મરણુકાળ અને ૪ અદ્ધાકાળ.

પ્રશ્ન—હે ભગવાન ? એમ શા હેતુથી કહ્યો છે કે પદ્યોપમ અને સાગરોપમનો યાવત્ અપયય થાય છે ?

ઉત્તર—હે સુદર્શન, એ પ્રમાણે ખરેખર તે કાળે, તે સમયે હસ્તિ નાગપુર નામે નગર હતું, ત્યાં સહસ્રામ્રવન નામે ઉદ્યાન હતું, તે હસ્તિ નાગપુર નગરમાં બળ નામે રાજા હતો. તે બલ રાજાને પ્રભાવતી નામે રાણી હતી. તેના હાથપગ સુકુમાલ હતા, ઇત્યાદિ વર્ણન જાણવું, યાવત્.....તે વિહરતી હતી. ત્યારબાદ અન્ય કોઈ પણ દિવસે તેવા પ્રકારના, અંદર ચિત્રવાળા, બહારથી ઘોળેલા, ઘસેલા અને સુંવાળા કરેલા, જેનો ઉપરનો ભાગ વિવિધ ચિત્રયુક્ત અને નીચેનો ભાગ સુશોભિત છે એવા, મણિ અને રત્નના પ્રકાશથી અધકાર રહિત, બહુ સમાન અને સુવિભક્ત ભાગવાળા, મુકેલા પાંચવર્ણના સરસ અને સુગંધી પુષ્પપૂજના ઉપચારવડે યુક્ત, ઉત્તમ કાળાગુરૂ, કીન્દરૂ અને તુરૂંક-શિલારસના ધૂપથી ચોતરફ ફેલાયેલા સુગંધના ઉદ્ભવથી સુંદર, સુગંધિ પદાર્થોથી સુવાસિત થયેલા, સુગંધિ દ્રવ્યની ગુટિકા જેવા તે વાસધરમાં તકીયા સહિત માથે અને પગે આસી-કાવાળી, બંને બાજુએ ઉંચી, વચમાં નમેલી અને વિશાલ, ગંગાના કિનારાની રેતીના કોમળ ચુરા સરખી (અત્યંત કોમળ), ભરેલા ક્ષૌભિક-રેશમી દુકુલના પદ્મથી આચ્છાદિત, રજસ્રાણથી (ઉડતી ધૂળને અટકાવનાર વસ્ત્રથી) ઢંકાયેલી રકતાંશુક-મચ્છરદાની સહિત, સુરમ્ય, આજીનક (એક જાતનું આમડાનું કોમળ વસ્ત્ર) રૂ, બરૂ, માખણ અને આકડાના રૂના સમાન સ્પર્શવાળી, સુગંધી ઉત્તમ પુષ્પો, ચુર્ણ અને બીજા શયનોપચારથી યુક્ત એવી શય્યામાં કંઈક સુતી અને જાગતી નિદ્રા લેતી લેતી પ્રભાવતી દેવી અર્ધ રાત્રિના સમયે આ એવા પ્રકારના, ઉદાર, કલ્યાણ શિવ, ધન્ય, મંગળકારક અને શોભાયુક્ત મહાસ્વપ્નને જોઈને જાગી.

મોતીના હાર, રજત, ક્ષીરસમુદ્ર, ચંદ્રનાં કિરણ, પાણીનાં ધિંદું અને રૂપાનાં મોટા પર્વત જેવા ઘોળા, વિશાળ, રમણીય, દર્શનીય, સ્થિર અને સુંદર પ્રકોષ્ટ-વાળા, ગોળ, પુષ્ટ, સુસ્થિર અને તીક્ષ્ણ દાઢોવડે ફાટેલા મુખવાળા, સંસ્કારીત ઉત્તમ કમળના જેવા કોમળ, પ્રમાણુ યુક્ત અને અત્યંત સુશોભિત આષ્ટવાળા,

૧૦૮

શ્રી આત્માનંદ પ્રકાશ.

રાતા કમળના પત્રની જેમ અત્યંત કોમળ તાલુ અને જીલવાળા, મૂઠામાં રહેલા, અગ્નીથી તપાવેલ અને આવર્ત લેતા ઉત્તમ સુવર્ણના સમાન વર્ણવાળી, ગોળ અને વિજળીના જેવી નિર્મળ આંખવાળા, વિશાળ અને પુષ્ટ જાંઘવાળા સંપૂર્ણ અને વિપુલ સ્કંધવાળા, કોમળ, વિશદ, સ્પષ્ટ, સૂક્ષ્મ અને પ્રશસ્ત લક્ષણવાળી વિસ્તીર્ણ કેસરાની છટાથી સુશોભિત, ઉંચા કરેલા સારી રીતે નીચે નમાવેલા, સુંદર અને પૃથિવી ઉપર પછાડેલા પૂછડાથી યુક્ત, સૌમ્ય, સૌમ્ય આકારવાળા કીડા કરતા, બગાસાં ખાતાં અને આકાશ થકી ઉતરી પોતાના મુખમાં પ્રવેશ કરતા સિંહને સ્વપ્નમાં જોઈ તે પ્રભાવતી દેવી જાગી.

ત્યારબાદ તે પ્રભાવતી દેવી આ આવા પ્રકારના ઉદાર શોભાવાળા મહા-સ્વપ્નને જોઈને જાગી અને હર્ષિત તથા સંતુષ્ટ હૃદયવાળી થઈ, મેઘની ધારાથી વિકસિત થયેલા કંદબ પુષ્પની પેઠે રોમાંચિત થયેલી (પ્રભાવતીદેવી) તે સ્પન્ન સ્મરણ કરે છે, સ્મરણ કરીને પોતાના શયનથી ઉઠી ત્વરા વિનાની, ચપલતા રહિત, સંભ્રમ વિના, વિલંબ રહિતપણે, રાજ હંસ સમાન ગાંતવડે જ્યાં બળરાજનું શયનગૃહ છે ત્યાં આવે છે. આવીને ઇષ્ટ, કાંત, પ્રિય, મનોહર, મનગમતી, ઉદાર, કલ્યાણ, શિવ, ધન્ય, માંગલ્ય સૌંદર્ય યુક્ત, મિત, મધુર અને મંજુલ કોમલ વાણીવડે બોલતી તે બલરાજને જગાડે છે. ત્યારબાદ તે બલરાજની અનુમતિથી વિચિત્રમણી અને રત્નોની રચનાવડે વિચિત્ર ભદ્રાસનમાં બેસે છે. સુખાસનમાં બેઠેલી, સ્વસ્થ અને શાંત થયેલી તે પ્રભાવતી દેવીએ ઇષ્ટ પ્રિય મધુરવાણીથી બોલતાં આ પ્રમાણે કહ્યું.

હે દેવાનુપ્રિય, એ પ્રમાણે ખરેખર મેં આજે તે તેવા પ્રકારની અને તકીયાવાળી શય્યામાં (સુતાં જાગતાં) ઇત્યાદિ પૂર્વોક્ત જાણવું. મારા પોતાના મુખમાં પ્રવેશ કરતા સિંહને સ્વપ્નમાં જોઈને જાગી. તો હે દેવાનુપ્રિય, એ ઉદાર મહા સ્વપ્નનું બીજું શું કલ્યાણકારક ફળ અથવા વૃત્તિ વિશેષ થશે ? ત્યારપછી તે બલ રાજ પ્રભાવતી દેવી પાસેથી આ વાત સાંભળી, અવધારી હર્ષિત, તુષ્ટ, આદહાદ યુક્ત હૃદયવાળો થયો, મેઘની ધારાથી વિકસિત થયેલા સુગંધિ કંદબ પુષ્પની પેઠે જેનું શરીર રોમાંચિત થયેલું છે અને જેની રોમરાજી ઉભી થયેલી છે, એવો બલ રાજ તે સ્વપ્નનો અવગ્રહ-સામાન્ય વિચાર કરે છે, પછી તે સ્વપ્ન સંબંધી ઇંડા (વિશેષ વિચાર) કરે છે. તેમ કરીને પોતાની સ્વાભાવિક, મતિપૂર્વક બુદ્ધિ વિજ્ઞાનથી તે સ્વપ્નના ફળનો નિશ્ચય કરે છે. પછી ઇષ્ટ, કાંત, મંગળ યુક્ત, તથા મિત, મધુર અને શોભાયુક્ત વાણીથી સંલાપ કરનાર તે બળ રાજએ આ પ્રમાણે કહ્યું.

હે દેવી, તમે ઉદાર સ્વપ્ન જોયું છે, હે દેવો, તમે કલ્યાણકારક સ્વપ્ન જોયું છે, હે દેવી, તમે શોભાયુક્ત સ્વપ્ન જોયું છે, તથા હે

શ્રી તીર્થંકર ચરિત્ર.

૧૦૯

દેવી, તમે આરોગ્ય, તુષ્ટિ, દીર્ઘાયુષ્ય, કલ્યાણ અને મંગલકારક સ્વપ્ન જોયું છે. હે દેવાનુપ્રિયે ! તેથી અર્થનો લાભ થશે, હે દેવાનુપ્રિયે, ભોગનો લાભ થશે, હે દેવાનુપ્રિયે ! પુત્રનો લાભ થશે, હે દેવાનુપ્રિયે, રાજ્યનો લાભ થશે, હે દેવાનુપ્રિયે, ખરેખર તમે નવમાસ સંપૂર્ણ થયા બાદ સાડા સાત દિવસ વીત્યા પછી આપણા કુલમાં ધ્વજ સમાન, કુલમાં દીવા સમાન, કુલમાં પર્વત સમાન કુલમાં શેખર સમાન, કુલમાં તિલક સમાન, કુલની કીર્તી કરનાર, કુલને આનંદ આપનાર, કુલનો જશ કરનાર, કુલના આધારભૂત, કુલમાં વૃક્ષ સમાન, કુલની વૃદ્ધિ કરનાર, સુકુમાલ હાથ પગવાળા, ખોડ રહિત અને સંપૂર્ણ પંચેન્દ્રિય યુક્ત શરીરવાળા, ચાવત ચંદ્ર સમાન સૌમ્ય આકારવાળા, પ્રિય, જેનું દર્શન પ્રિય છે એવા, સુંદર રૂપવાળા, અને દેવકુમાર જેવી કાંતિવાળા પુત્રને જન્મ આપશો.

અને તે બાળક પોતાનું બાળકપણું મૂકી, વિજ અને પરિણત મોટો થઈને યુવાવસ્થાને પામી શૂર, વીર, પરાક્રમી, વિસ્તીર્ણ અને વિપુલબળ તથા વાહનવાળો, રાજ્યનો ધણી રાજા થશે. હે દેવી ! તમે ઉદાર સ્વપ્ન જોયું છે, હે દેવી ! તમે આરોગ્ય, તુષ્ટિ અને મંગલકારક સ્વપ્ન જોયું છે—એમ કહી તે બલરાજા ઇષ્ટ મધુર વાણીથી પ્રભાવતી દેવીની બીજીવાર અને ત્રીજીવાર એ પ્રમાણે પ્રશંસા કરે છે. ત્યાર બાદ તે પ્રભાવતી દેવી બલરાજાની પાસેથી એ પૂર્વોક્ત વાત સાંભળીને અવધારીને, હર્ષવાળી અને સંતુષ્ટ થઈ હાથ જોડી આ પ્રમાણે બોલી—હે દેવાનુપ્રિય ! તમે જે કહો છો તે એજ પ્રમાણે છે. હે દેવાનુપ્રિય ! તેજ પ્રમાણે છે, હે દેવાનુપ્રિય ! એ સત્ય છે, હે દેવાનુપ્રિય ! એ સદેહ રહિત છે, હે દેવાનુપ્રિય ! મને ઇચ્છિત છે, હે દેવાનુપ્રિય ! એ મેં સ્વીકારેલું છે, હે દેવાનુપ્રિય ! એ મને ઇચ્છિત અને સ્વીકૃત છે એમ કહી સ્વપ્નનો સારી રીતે સ્વીકાર કરે છે. સ્વીકાર કરીને બલરાજાની અનુમતિથી અનેક જાતના મણિ અને રત્નની રચનાવડે વિચિત્ર એવા ભદ્રાસનથી ઉઠે છે, ઉઠીને ત્વરા વિના ચપળતા રહિત ગતિવડે તે પ્રભાવતી દેવી જ્યાં પોતાની શય્યા છે ત્યાં આવી શય્યા ઉપર બેસે છે, બેસીને તેણે આ પ્રમાણે કહ્યું—“ આ મારું ઉત્તમ, પ્રધાન અને મંગળરૂપ સ્વપ્ન બીજાં પાપ સ્વપ્નોથી ન હણાયો ” એમ કહીને તે પ્રભાવતી દેવી દેવ અને ગુરૂ સંબંધી, પ્રશસ્ત, મંગળરૂપ અને ધાર્મિક કથાઓવડે સ્વપ્ન જાગરણ કરતી કરતી વિહરે છે.

ત્યાર બાદ તે બલ રાજાએ કૌટુંબિક પુરૂષોને બોલાવી આ પ્રમાણે કહ્યું—હે દેવાનુપ્રિયો ! આજે તમે જલ્દી બહારની ઊપસ્થાન શાળાને સવિશેષપણે ગંધોદકવડે છાંટી, વાળી અને છાણથી લીંપીને સાફ કરો, તથા સુગંધી

૧૧૦

શ્રી આત્માનંદ પ્રકાશ.

અને ઉત્તમ પાંચ વર્ણના પુષ્પોથી શણગારો, વળી ઉત્તમ કાલાગુરૂ અને કીંદરૂના ધૂપથી ગંધવર્તિભૂત-સુગંધી ગુટિકા સમાન કરો, કરાવો, અને ત્યાર પછી ત્યાં સિંહાસન મૂકાવો, સિંહાસન મુકાવીને આ મારી આજ્ઞા પાછી આપો. ' ત્યાર બાદ તે કૌટુંબિક પુરૂષો આજ્ઞાનો સ્વીકાર કરી તુરતજ સવિશેષપણે બહારનો ઉપસ્થાન શાલાને સાફ કરીને આજ્ઞા પાછી આપે છે.

ત્યારબાદ તે બલ રાજ પ્રાતઃકાલ સમયે પોતાની શય્યાથી ઉઠીને પાદ-પીઠથી ઉતરી જ્યાં વ્યાયામ શાળા છે ત્યાં આવે છે. આવીને વ્યાયામ શાળામાં પ્રવેશ કરે છે, ત્યારપછી તે સ્નાનગૃહમાં જાય છે. વ્યાયામશાળા અને સ્નાનગૃહનું વર્ણન ઔપપાતિક સૂત્રમાં કહ્યા પ્રમાણે બાણવું. ચંદ્રની પેઠે જેતું દર્શન પ્રિય છે એવો તે બલ નરપતિ સ્નાનગૃહથી બહાર નીકળે છે, બહાર નીકળીને જ્યાં બહારની ઉપસ્થાન શાળા છે, ત્યાં આવે છે, ત્યાં આવીને પૂર્વ દિશા સન્મુખ ઉત્તમ સિંહાસનમાં બેસે છે. ત્યારબાદ પોતાનાથી ઉત્તર પૂર્વ દિશામાં-ઘશાન કોણમાં ઘોળા વસ્ત્રથી આચ્છાદિત અને સરસવવડે જેનો મંગલોપચાર કહેલો છે, એવા આઠ ભદ્રાસનો મુકાવે છે. ત્યાર બાદ પોતાનાથી થોડે દૂર અનેક પ્રકારના મણિ અને રત્નથી સુશોભિત, અધિક દર્શનીય, કીંમતી મોટા શહેરમાં બનેલી, સૂક્ષ્મ સુતરની સેંકડો કારીગરીવાળી વિચિત્રતાવાળી, તથા ઇંદામૃગ અને બળદ વગેરેની કારીગરીથી વિચિત્ર, એવી અંદરની જવનિકાને-પડદાને બસેડે છે, બસેડીને (જવનિકાની અંદર) અનેક પ્રકારના મણિ અને રત્નોની રચનાવડે વિચિત્ર, ગાદી અને કોમળ ગાળમસુ-રીયાથી ઢંકાયેલું, શ્વેત વસ્ત્રવડે આચ્છાદિત, શરીરને સુખકર સ્પર્શવાળું તથા સુકોમળ એવું ભદ્રાસન પ્રભાવતી દેવી માટે મુકાવે છે. ત્યાર પછી તે બલ રાજએ કૌટુંબિક પુરૂષોને બોલાવી આ પ્રમાણે કહ્યું:— (ચાલુ)

સૌભાગ્યપંચમી કથા

પાટણમાં સાગરગચ્છના ઉપાશ્રયમાં વિરાજતા પ્રવર્તક કાન્તિવિજયજી મહારાજની કૃપાથી આ કથાની પ્રતિ મળી હતી. પ્રતિ સાત પત્રની છે, અને સંવત્ ૧૭૮૦ માં લખેલી છે. કનકકુશલે રચેલી સંસ્કૃત “ પંચમીકથા ” નો આ ગૂજરાતી અનુવાદ છે. મૂળ કથા કનકકુશલે સંવત્ ૧૬૫૫ માં ઉના ગામમાં રચેલી છે.

ગૂજરાતી અનુવાદક કોણ છે તેનો કંઈ પત્તો મળતો નથી, પરંતુ કથાની ભાષા

સૌભાગ્યપંચમી કથા.

૧૧૧

ઉપરથી લાગે છે કે કનકકુશલે સંસ્કૃત કથા રચી તેજ અરસામાં ગૂજરાતી ભાષાન્તર પણ કરવામાં આવ્યું હશે.^૧

કનકકુશલ તપાગચ્છના વિજયસેનસૂરિના શિષ્ય હતા. તેમનાં પુસ્તકોના રચ્યા સંવતો ઉપરથી જણાય છે કે ૧૬૫૦ થી ૧૬૮૭ સુધીમાં તેઓ લખાત હતા. તેમના રચેલાં નીચેનાં પુસ્તકો ઉપલબ્ધ થયાં છે. ૧ દાનપ્રકાશ (સં. ૧૬૫૬), ૨ રોહિણીકથા, ૩ દીપાલિકાકલ્પ, ૪ ચતુર્વિંશતિજિનસ્તોત્રવૃત્તિ, ૫ ભક્તામર સ્તોત્ર વૃત્તિ: ૬ પંચમીકથા (સં. ૧૬૫૫), ૭ હરિશ્ચન્દ્ર રાજાનો રાસ (ગૂ. સ. ૧૬૮૭) વગેરે.

કારતક સુદ પાંચમનો મહિમા જૈન શાસ્ત્રોમાં ઘણો કહેલો છે. એ તિથિને ‘ જ્ઞાનપંચમી ’ અથવા ‘ સૌભાગ્ય પંચમી ’ કહેવામાં આવે છે. તે દિવસે અન્યભંડારોમાં હસ્ત લિખિત પુસ્તકોની મોટા દબદબા સાથે પૂજા કરી જ્ઞાનનું આરાધન કરવામાં આવે છે. એ વિષય ઉપર વરદત્ત અને ગુણમંજરીની કથા અહીં આપેલી છે. સત્તરમા સૈકાની શિષ્ટ ભાષાના નમુના તરીકે તે ઉપયોગી છે. જૂની ગૂજરાતીમાં પણ જોડણીની અવ્યવસ્થા અભ્યાસીને જણાયા વગર નહીં રહે.

॥ ૬૦ ॥ શ્રીવીતરાગાય નમઃ ॥ શ્રી શંખેશ્વર પાર્શ્વનાથઈ પ્રણામ કરીનઈ, ભવ્ય જીવના ઉપગારનઈ, કાજઈ કાતી શુદ્ધી પાંચમિનો મહિમા કહું છું, જિમ પૂર્વાચાર્યઈ શાસ્ત્રમાંહિં કહ્યો તિમ સકલ સંસાર માંહિ જ્ઞાન તે પરમ આધાર છઈ, પંચમ ગતિદાયક છઈ, તે માટિં પ્રમાદ સુકીનઈ વિધિસું જ્ઞાન આરાધવું, જિમ વરદત્ત રાજકુમાર અને ગુણમંજરીઈ આરાધ્યું તેહની પરિં તેહની કથા કહિઈ છઈ.

જંબુદ્વીપના ભરપેત્રનઈ વિષઈ પદ્મપુરનામા નગર છઈ, શોભાઈ કરી દેવતાના નગરને જીતઈ છઈ. તિહાં અજીતસેન રાજા થયો, તેહની યશોમતી રાણી, સકલ કલાની પાણી હુતી. તેહનો પુત્ર વરદત્ત રૂપલાવણ્યઈ શોભિત આઠ વરસનો થયો. પિતાઈ પંડિત પાસે ભણવા મોકલ્યો—ઉદમ કરઈ—ભણાવઈ પણિ અખર માત્ર સુખે ન ચઢઈ, તો શાસ્ત્રની વાત વેગલી રહી. અનુક્રમઈ યૌવન-વસ્થા પામ્યો. પાછલા કર્મના ઉદયથી કોઠઈ રોગઈ શરીર વિણકું. કિહાઈ સાતા ન પામઈ.

હવઈ તેહજ નગરનઈ વિષઈ જિનધર્મરાણી, સપ્તકોડિસુવણસ્વામી, સિહનામ નામા સેઠિ વસતો હવો. તેહની સ્ત્રી કપુરતિલકા નામઈ, શીલવતી, રૂપ-

૧ કોઈને શંકા થશે કે પ્રતિ તો ૧૭૮૦ માં લખેલી છે તો મૂલ ભાષા ક્યાંથી કાયમ રહી ? તેનું સમાધાન એ છે કે નકલ કરનારની ચીવટને લીધે ભાષામાં અર્વાચીનત્વ બહુ ઓછું આવવા પામ્યું છે.

૨ જુઓ, સંસ્કૃત પંચમીકથાની પ્રશસ્તિમાં શ્રીમત્તપગનાંગણ દિનમણિ, વિજયસેનસૂરીણાં; શિષ્યાણુના કથેયં, વિનિર્મિતા કનકકુશલેન.....વગેરે.

૧૧૨

શ્રી આત્માનંદ પ્રકાશ.

વતી, સૌભાગ્યવતી હવી. તેહની પુત્રી ગુણમંજરી નામધે, અદ્ભૂત વિનયવતી, પશ્ચિ કર્મે કરી રોગધ ઉપદ્રવી; અને વળી મૂંગી-બોલી ન સકધ. પિતાધ અનેક ઉપાય દીધા પશ્ચિ રોગ શમધ નહીં. કોઇ વિવાહ પશ્ચિ ન કરધ. સોલ વરસની થધ. તેહનધ હુખધ કરી સમસ્ત કુટુંબ હુખીઉં થયું.

હવધ તે નગરને વિષે એક સમધ ચ્યાર જ્ઞાનધરણુહાર શ્રી વિજયસેન-સૂરિ આવ્યા. સર્વ નગરના લોક, પુત્ર સહિત રાજા, કુટુંબ સહિત સિંહદાસ સેઠિ વાંદવાનધ અર્થે જાતા હવા. ત્રિણુ પ્રદક્ષિણા લેધ વિધિપૂર્વક વાંદી યથા-યોગ્ય ઠામધ સહુ બેઠા. આચાર્યે દેશના દીધી, તિહાં જ્ઞાન-આરાધન વખાણું. તે જ્ઞાનને મનધ કરી વિરાધધ. તે આગલિં ભવિં જ્ઞન્યમન અથવા સસંનિયા (?) થાધ, વલી જ્ઞાનને વચ્ચે વિરાધધ તે મુગા-મુખરોગી થાધ, વલી જે જ્ઞાન કોઇ કરી વિરાધધ તેહને દુષ્ટ કુષ્ટાદિક રોગ થાધ; અને ત્રિવિધ પ્રકારધ વિરાધધ તેહને પરભવિ પુત્ર, મિત્ર, કલત્ર, ધન, ધાન્ય, સૌભાગ્યાદિ સર્વનો નાશ થાધ.”

ઇમ દેશના સાંભળી સિંહદાસ સેઠિ બોલ્યા:—“ હે ભગવન, કુણુ કર્મધ માહરી પુત્રીનધ શરીરધ રોગ થયા ? ” ગુરુ કહવા લાગા:—અરે મહાભાગ, સર્વ શુભાશુભ કર્મથી નીપજધ તે માટિં એહનો પૂર્વભવ સાંભળો.

ઘાતકીખંડના ભરતનધ વિષધ જેટક નામા નગર. તિહાં જિનદેવ સેઠ છધ તેહની સુંદરી નામા સ્ત્રી છધ; નામધ અને રૂપધ પશ્ચિ. તેહના ૫ પુત્ર આસ-પાલ, તેજપાલ, ગુણપાલ, ધર્મપાલ, ધર્મસાર નામધ; વલી તેહનધ ૪ પુત્રી છધ. લીલાવતી, શિલાવતી, રંગાવતી, મંગાવતી એહવધ નામધ અનુક્રમધ જિનદેવધ ૫ પુત્ર પંડિત પાસેં વિદ્યા શિષવા મૂંકયા. તે પાંચ ભેલા મિલી ચપલાધ કરધ, જિમતિમ બોલધ, ભણુતું ન કરધ; તિવારધ પંડિત તેહનધ શિક્ષા આપધ, કાંબડી પ્રમુખ તે મારધ. તિવારધ રોતા થકાં તે ઘરિ આવિ માતા આગલિ હુખ કહધ, તિવારધ માતા કહધ “ હે પુત્રો, ભણુવાનું સૂં પ્રયોજન છે ? જે માટિં ભણ્યા મરધ છધ, અભણ્યા મરધ છધ, તે માટિ બિહુનધ. મરણુનું દુઃખ સમાન દેષીનધ કંઠશોષ કુણુ કરધ ? તે માટિં મૂર્ખપણું ભલૂં.” ઇમ કહી પુત્રનધ ભણુતા વાર્યા; પાટી, પોથી, જ્ઞાનોપગરણુ બાલ્યાં, પંડિતનધ પશ્ચિ ઉલ્લો દીધો. પુત્રનધ સીષવા “ જે કિહાધ અધ્યારૂ સાહમો મિલધ, ભણુવાનું કહધ તો પત્થર હણુવો.” ઇમ સીષવ્યા.

(ત વાત સેઠધ સાંભળી, તિવારધ સ્ત્રીનધ કહવા લાગો. “ અરે સુભગે, મુખ પુત્રનધ કન્યા કુણુ આપસ્યધ ? વ્યવસાય કિમ કરસ્યધ, પુત્રોને ન ભણાવ્યા તેહનો માતાપિતા વયરી જાણુવાં. પંડિત-રાજહંસની સભામાંહિ તે મૂર્ખ-ખગલાં ન શોભધ.” ઇમ સેઠિનાં વચન સાંભલી સેઠાણી બોલી “ તુમેજ કાંઈ

સૌભાગ્ય પંચમીની કથા.

૧૧૩

નથી ભણાવતા. માહરો દોષ કોઈ નથી. લોકપણિ ઇમજ કહઈ છઈ. વડ તેહવા ટેટા, આપ તેહવા બેટા, જેહવો કુંભ તેહવી ઠીકરી, માતા તેહવી દીકરી.. ” એહવું કહતાં થકાં સેઠિને રીસ ચઢી: “ પાપીણિ, પોથીવાલો (?) પુત્ર મૂર્ખ રાખ્યા, વલી માહરો વાંક કાઢઈ છઈ ? ” સેઠાણી કહવા લાગી. “ તાહરો આપ પાપી, જિણિ એહવો સીધ-ચો. ” ઇમ કલહઈ સેઠિનઈ મહારીસ ચઢી તિવારઈ માથા મઢ્યે પાહણુઈ આહણી મર્મસ્થાનકઈ લાગો. તે સ્ત્રી મરીને તાહરી પુત્રી થઇ, જ્ઞાનની આશાતના કીધી માટિં મૂંગી રોગવંત થઇ તિ માટિ કૃત-કર્મને ક્ષય વિગર ભોગવ્યાં ન થાઈ. ”

એહવી વાત સાંભળી ગુરુમુખથી, જાતીસ્મરણુઈ પોતાનો ભવ દીઠો, (ગુણમંજરી) મૂર્છા પામી. સ્વસ્થ થઈ કહવા લાગી. “ હે ભગવન, તુહાડ વચન સત્ય, મોટું જ્ઞાનમહિમા ” તિવારી સેઠ કહવા લાગા:—“ હે ગુરુરાજ, એહના શરીરથી રોગ જાઈ તે ઉપાય કહો. ” તિવારઈ જ્ઞાન-આરાધન વિધિ દેખાડ્યો. “ અજૂઆલો પાંચમિ દિને ચઉવિહાર, પોસહ ઉપવાસ કરઈ, સાથિઓ આગલિ ભરઈ પાંચ વાટિનો ઘૃતમય દીવો અષંડ કરઈ, મેવા, પકવાન ફલ પાંચ પાંચ જાતિના સર્વ આગલિ ઢોઈ, પૂર્વ દિશિ તથા ઉત્તર દિશિ સાહમો બેસી “ ॐ હ્રીં નમો નામસ્સ ” એ પદ સહસ્ર સહસ્ર ગણુઈ પવિત્ર થઈ પૂજા ત્રિસંધ્યે કરઈ; જો પોસહ કીધો હોય તો તે દિનઈ એતલો વિધિ ન કરી સકઈ તો બિજઈ દિનિ પારણુ કરઈ તે વિધિ સાચવીનઈ કરઈ પાંચ વરસ અને પાંચ માસ એ રિતિ કરઈ, જો માસઈ માસઈ ન કરી સકઈ તો કાર્તિક શુદ્ધિ પાંચમ યાવજીવ આરાધઈ, જ્ઞાનઈ શરીરની નીરોગતા પાવે; દેવલોક, અનુકંમિં મોક્ષસુખ પામઈ પછઈ ઉજમણુઈ ૫ પ્રાસાદ, ૫ જિનખિંબ. ૫ દેવકારાંછ, ૫ પાટી. ૫ પ્રતિ, ૫ ઠવણી, ૫ નોકરવાલી, ૫ રોમાલ ઇત્યાદિક પાંચ પાંચ વસ્તુની વિધે ઉજમણુ કરઈ ”

એહવું સાંભળી તે તપ ગુણમંજરીઈ આદર્યો. ભલા વૈદ્યનું કહિઉં વચન જીવિતવ્યની આશાવંત પુરૂષ માનઈ તિમ માનીને આદરિઉં.

હવઈ એહવા અવસરનઈ વિષઈ રાજાઈ સાધૂ-પુરંદર પૂછ્યા. “ સ્વામિન, માહરો પુત્ર વરહત, તેહનઈ મૂર્ખપણું, કુષ્ટરોગ, કિસેં કર્મઈ થયો તે કૃપા કરી કહો. ” તિવારે તેહનો પાછલો ભવ ગુરુ કહવા લાગ્યા:

“ એહ જંબૂદ્વીપ ભરતને વિષઈ શ્રીપુર નામા નગર છઈ, તિહાં વસુ-નામા સેઠિ વસઈ છઈ, મહદ્દિક છઈ, તેહના પુત્ર બે; વસુદેવ અને વસુસાર. એકદા સમયે કીડા કરવા વનમાં ગયા છઈ. તિહાં મુનિ સુન્દરસૂરિ જ્ઞાની ગુરુ વાંઘા. તિહાં યોગ્ય જાણી દેસના સાંભળી. ” જે પ્રભાતિં તિ મધ્યાહ્ને નહી, જે

૧૧૪

શ્રી આત્માનંદ પ્રકાશ.

મધ્યાહ્ને તે સંધ્યા નહી. જે સવારઈ સંસકર્યું. ધન્ય તે સાંઝઈ વિણુસ્યઈ તો તેહના રસથી નીપની કાયા વિણુસઈ તે માહિ સૂં કહવું ? ધર્મ વિના મનુષ્યનો ભવ તો કૂતરાના પૂંછ સરિષો; જિમ કૂતરાનું પૂંછ કંત મસા રાષવા સમર્થ નહી, શુદ્ધ ઠામિ રાષવા સમર્થ નહી તિમ જાણવું.”

ઇમ દેશના સાંભલી માતા પિતાને પૂછી બે ભાઈ વ્રત લેતા હવા, અનુક્રમે લઘુતાઈ વસુદેવઈ બુદ્ધિરૂપ નાવઈ કરી સિદ્ધાંતસાગર અવગાહ્યો. અનુક્રમઈ આચાર્યપદ દીધું, પાંચસય સાધુનઈ વાચના આપઈ. એકદા સમયે સંથારઈ સૂતાં એક સાધુ પદ પૂછવા આવ્યો, તે પૂછી વલ્યો એતલઈ બીજો આવ્યો. ઇમ વારંવાર પૂછતાં નિંદ્રા કરવા ન પામ્યો. અરતિ ઉપની. તે કહવા લાગો જે “ ધન્ય માહરો ભાઈ-મૂર્ખ સૂઈ છઈ. મૂર્ખ માહિ ઘણા શુણુ છઈ, તે માટિ કહ્યો છઈ: સૂઈ નિચિંત, ભોજન બહુ કરઈ, નિરલજ, અહોનિસિ નિંદ્રા ધરઈ, કાર્ય-અકાર્ય વિચારઈ નહી, માન-અપમાન શુણુ જાણઈ નહી; એહવું મુખપણું મુઝને હોઈ તો વારં. હવઈ પાછીલું ભણું વિસાર, નવું ન ભણૂ. પૂછે તેહને ન કહૂં. ઇમ ચિંતવી મૌન કીધું તે બાર દિન લગઈ. આર્તધ્યાને તે પાપ અણુલોચઈ મરીને તાહરો પુત્ર થયો. તે જ્ઞાનની આશાતના થકો મૂર્ખપણું પામ્યો, હુદરો-ગાકંત થયો. આચાર્યનો વેડરો ભાઈ માનસરોવરને વિષઈ હંસ બાલક થયો. કર્મની વિચિત્ર ગતિ છઈ.”

એહવાં ગુરૂનાં વચન સાંભલી જાતિસ્મરણઈ (વરદત્તઈ) પોતાનો ભવ દીઠો, મૂર્ખ પામી સ્વસ્થ થયો. કહિવા લાગો જે “ સ્વામિનૂ, સત્ય તુદ્ધારં વચન વિશ્વપ્રકાશક જ્ઞાન, છે.” તિવારે રાજા કહવા લાગા “ હે ભગવન, એહના શરીરથી રોગ કિમ જઈ ? અને અમને સમાધિ કિમ થઈ ? ” તિ વારઈ કરુણા સમુદ્ર આચાર્યઈ એહજ કાર્તિક શુકલ પાંચમિનો તળવજ દેખાડયો. તે સર્વ પાછિલી કહિઉ તે રિતિ પાલિવાનું. ગુરૂ પ્રણમીનઈ સર્વ સ્વસ્થાનકે ગયા.

તે પ્રધાન તપ કરતા વરદત્તનઈ સકલ રોગ રીસાવીને ગયા. અનુક્રમઈ સ્વયંવર મંડપઈ હજાર કન્યાનાં પ્રાણિગ્રહણ કીધાં. અરોષ કલા શિપી. અનુક્રમઈ વરદત્તનઈ રાજ્ય આપી પિતાઈ ગુરૂ પાસે ચારિત્ર લેઈ સુગતિ પામ્યા.

હવઈ વરદત્તરાજ ચિરકાલ લગઈ રાજ ભોગવી, પ્રતિ વર્ષઈ પાંચમી તપ વિધિપૂર્વક આરાધીને પોતાના પુત્રને રાજ્યથાપીને પોતઈ દીક્ષા લેતા હવા.

હવઈ શુભમંજરી પણ તે તપના મહિમા થકી નીરોગ થઈ, તિવારે જિનચંદ્ર સેઠિ પરણી, પિતાઈ કરમોચન વેલાઈ બહુધન આપ્યું અનુક્રમઈ ગૃહવાસના સુખ ભોગવી વિધઈ તપ આરાધી દીક્ષા સ્વીકારી.

સૌભાગ્ય પંચમીની કથા.

૧૧૫

તે બેહુ જાણું નિરંતર ચાર ચારિત્ર પાલી, કાલ કરી વિજયવિમાને દેવતા થયા. હવે તિહાંથી ચવી વરદત્તનો જીવ જંબૂદ્વીપના મહાવિદેહઈ પુષ્કલાવતી વિજયા પુંડરીકિણી (નગરી), અમરસેન રાજા, શુભવતી સ્ત્રી; તેહની કૃષિનઈ વિષે આવી ઉપનો. કમેં શુભ, સુલક્ષણ-પુત્ર પ્રસન્નો, સૂરસેન નામ આપ્યું. અનુક્રમઈ રૂપ લાવણ્ય-મંદિર બાર વરસનો થયો. પિતાઈ શત કન્યાનું પાણિ-ગ્રહણ કરાવ્યું. રાજ્ય આપી પિતા પરલોક પોહતા. એકદા સમયઈ સીમંધર સ્વામી સમોસર્યા; તિહાં પણિ પાંચમિ આરાધવાનો વિધિ કહતાં વરદત્તનો દષ્ટાંત દેખાડ્યો. તિવારે રાજા બોલ્યા. “વરદત્ત જે તુલ્યે કહ્યો તે કુણુ?” તિહાં પ્રભુઈ સર્વ વૃત્તાંત કહિઉં. એહવાં અરિહંતનાં વચન સાંભલી ઘણા ભવ્ય જીવઈ પાંચમિ તપ આદર્યો. રાજાઈ પણિ વિશેષથી તપઈ સાવધાન થયો. દશ હજાર વરસ રાજ્ય પાલી, પુત્રનઈ રાજ્ય આપી, તીર્થંકર પાસે દીક્ષા લીધી. દશ હજાર વરસનું રાજ્ય, રૂપી ચારિત્ર પાલી, કેવલજ્ઞાન પામી મોખ્ય સુખ્ય પામ્યા.

હવેં શુભમંજરીનો જીવ વિજયવિમાનથી ચવી, જંબૂદ્વીપ વિદેહઈ રમણીય વિજયઈ શુભા નામ નગરી, તિહાં અમરસેન રાજાન, અમરવતી રાણી, તેહની કૃષિનઈ વિષઈ ઉપનો. અનુક્રમઈ પ્રસવ થયો. સુગ્રીવ નામ થાપના કીધી અનુક્રમઈ વીસમઈ વરસઈ જ્યેષ્ઠ જાણી પિતાઈ રાજ્ય આપી, પિતાઈ દીક્ષા ગ્રહી પરલોક સાધ્યો. હવેં સુગ્રીવ રાજાઈ બહુ કન્યાનું પાણિગ્રહણ કીધું, ચોરાસી હજાર પુત્ર થયા. અનુક્રમઈ પુત્રનઈ રાજ્ય આપી પોતાઈ દીક્ષા લેતા હવા. અનુક્રમઈ કેવલજ્ઞાન ઉપાજી, ઘણા જીવનઈ પ્રતિબોધી, એક પૂર્વલક્ષ ચારીત્ર પાલી, સર્વ કર્મ ક્ષય કરી મોક્ષ પોહતા. તે માટિં અધિક સૌભાગ્ય—સૌભાગ્ય પંચમી નામ થયું. હમ બીજઈ ગ્રાણીઈ પણિ એહની પરિ પાંચમનું તપ આરાધવો પંચમી કથા સંપૂર્ણમ્ ॥ સંવત્ ૧૭૮૦ વર્ષે કાર્તિક શુદ્ધ ૨ રવૌ આર્યા રહી વાચનાર્થમ્ ॥

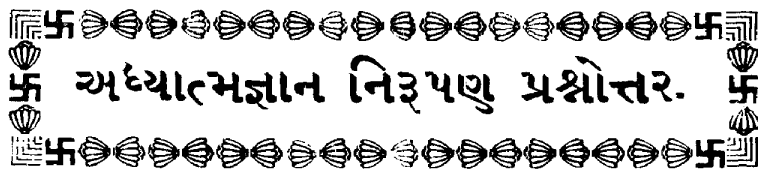
પાટણ: ચાચરીયા: પકાનો માઠ
તા. ૧૫-૫-૧૯૩૧ શુક્રવાર }

ભોગીલાલ જેથંદ સાહેસરા

૧૧૬

શ્રી આત્માનંદ પ્રકાશ.

(ગતાંક ૫૪ દર થી શરૂ)

સત્તરમો અધિકાર.

પ્રશ્ન—ભગવંતની પ્રતિમા પૂજવાથી પુણ્ય થાય છે એ કથન જરા પણ કેમ સાંભવે ? અણુવથી ફલસિદ્ધિ કેવી રીતે થાય ?

ઉત્તર—અણુવની સેવાથી શું થાય એવી શંકા મનમાં ખીલકુલ લાવવી નહિ. કેમકે જેવા આકારનું નિરીક્ષણ (જોવું) થાય તેવા આકાર સંબંધી ધર્મનું પ્રાયઃ મનમાં ચિંતવન થાય. સંપૂર્ણ શુભઅંગે ભરાજિત પાત્રકા (પૂતળી) જેવામાં આવતાં તે તાદૃશ (તેવા પ્રકારના) મોહનું કારણ થાય છે. કામાસનની સ્થાપનાથી કામીજનો કામક્રીડા સંબંધી વિકારોને અનુભવે છે. યોગાસનના અવલોકનથી યોગી-ઓની યોગાભ્યાસમાં મતિ થાય છે, ભૂગોળથી તદ્દગત (તેમાં કાઢેલી) વસ્તુની ખુદ્ધિ થાય છે. લોકનાલિથી લોકસંસ્થિતિ (લોકની રચના) સમજાય છે. કૂર્મચક્ર, અહિચક્ર, સૂર્યકાલાનલચક્ર, ચંદ્રકાલાનલચક્ર, અને કોટચક્ર એ આકૃતિયોથી અહા રહ્યા રહ્યા તત્સંબંધી જ્ઞાન થાય છે. શાસ્ત્ર સંબંધી વર્ણો (અક્ષરો) નો ન્યાસ (સ્થાપના) કરવાથી તે વર્ણો જોનારને શાસ્ત્રનો ભોધ થાય છે. નંદીશ્વરદ્વીપના પટ (નકશા) થી તથા લંકાના પટથી તદ્દગત વસ્તુની ચિંતા થાય છે. એવી જ રીતે સ્વધર્શની પ્રતિમા તેમના તે તે (પ્રસિદ્ધ) ગુણોની સ્મૃતિનું કારણ થાય છે. જે વસ્તુ સાક્ષાત્ દૃશ્ય ન હોય તેની સ્થાપના કરવાનું સંપ્રતિ (હાલ) લોકસિદ્ધ છે. અત્ર દૃષ્ટાંત. પોતાનો પતિ પરદેશ ગયો હોય ત્યારે સતી સ્ત્રી પતિની પ્રતિમાનું દર્શન કરે છે. રામાયણમાં સાંભળવામાં આવે છે કે, શ્રીરામચંદ્ર પરદેશ (વનવાસ) ગયા ત્યારે ભરત નરેશ્વર રામની પાદુકાના રામ પ્રમાણે પૂજા કરતા હતા. સીતા પણ રામની આંગળીની સુદ્રિકાનું આલિંગન કરી રામપ્રાપ્તિનું સુખ માનતી હતી. રામ પણ સીતાનું મૌલિરત્ન (મુકુટરત્ન) પામીને સીતા મળ્યા જેટલી રતિ (સુખ) માનતા હતા. આમાંના એક દૃષ્ટાંતમાં કોઈના શરીરનો આકાર નહોતો તેમ છતાં તે અણુવ વસ્તુઓથી તથા પ્રકારનું સુખ થતું હતું, ત્યારે ઈશ્વરની પ્રતિમા પણ સુખને માટે કેમ ન થાય ? પાંડવચરિત્રમાં લોકપ્રતીત પ્રસિદ્ધ વાત છે કે દ્રોણાચાર્યની પ્રતિમા પાસેથી લવ્ય નામના ભીલે અર્જુનના જેવી ધનુર્વિદ્યા સિદ્ધ કરી હતી. ચંચાદિક (ક્ષેત્રમાં ઉભી કરવામાં આવતી પુરુષાકૃતિ વગેરે) અણુવ વસ્તુ છતાં ક્ષેત્રાદિની રક્ષા કરવામાં સમર્થ થાય છે. વળી લોકમાં મનાય છે કે અશોક વૃક્ષની છાયા શોક હરણ કરે છે, કલિ-(ખડેડાં)ની છાયા લોકમાં કલહ માટે થાય છે, અબ્જરજ

અધ્યાત્મજ્ઞાન નિરૂપણ પ્રશ્નોત્તર.

૧૧૭

(બકરીની ખરીયોથી ઉડતી ધુલ) વગેરે પુણ્યહાનિ માટે થાય છે. અસ્પૃશ્ય ચંડાલ વગેરેની છાયા પણ ઉઠ્ઠાંધાય તો પુણ્યની હાનિ કરે છે, સગર્ભા સ્ત્રીની છાયા ઉઠ્ઠાંધન કરનાર ભોગી પુરૂષનું પૌરૂષ હણે છે અને મહેશ્વરની છાયાનું ઉઠ્ઠાંધન કરનાર ઉપર મહેશ્વરનો રોષ થાય છે. એ પ્રમાણે ઘણા પદાર્થ અજીવ છતાં સુખદુઃખના હેતુ થાય છે ત્યારે દેવાધિદેવ—(પરમેશ્વર)ની પ્રતિમા પણ અજીવ છતાં અહીં સુખનો હેતુ કેમ ન થાય ? એવું પણ મા કહો કે પરમેશ્વરના દર્શનથી ભક્તના પાપનું હરણ થાય પણ પ્રતિમાની પૂજા કરવામાં આવે છે, તે અજીવ હોવાથી શું ફલ આપે ? પરમેશ્વરની પ્રતિમા અજીવ છતાં પણ તેને પૂજવાથી પુણ્ય ફલ જરૂર થાય છે. જેની જેવી જેવી અવસ્થા—ગુણ વિશિષ્ટ પ્રતિમા ચિત્તમાં હોય, તેના તે તે ગુણો તે પ્રતિમાથી સંપાદન થઈ શકે છે. લોકમાં મનાય છે કે ગ્રહોની પ્રતિમાના પૂજનથી તે સંબંધી ગુણો—ફલ થાય છે; સતીઓની, ક્ષેત્રાધિપની, પૂર્વજોની, બ્રહ્માની, સુરારિ (કૃષ્ણ)ની, શિવની અને શક્તિની સ્થાપનાને માનવાથી હિત અને નહિ માનવાથી અહિત થાય છે; સ્તૂપો (મહાત્માઓના અગ્નિ સંસ્કારની જગોએ કરેલી દેરીઓ) પણ તેવી રીતે ફલ આપે છે; રેવન્ત, નાગાધિપ, પશ્ચિમેશ અને શીતલાદિની પ્રતિમાના પૂજનથી પણ કાર્યસિદ્ધિ થાય છે; અને કાર્મણુ તથા આકર્ષણુ (કામણુ દુમણુ) બાણનારા મદનાદિના નિર્જીવ પુતળા ઉપર જે જીવોનું નામ લેખને વિધિ કરે છે તે જીવો તે વિધિથી મૂર્છિત થઈ જાય છે; તેવીજ રીતે સ્વર્ગશની પ્રતિમાની પ્રભુના નામ ગ્રહણ પૂર્વક પૂજા કરનાર કુશલ પુરૂષ જ્ઞાનમય પ્રભુને સંપ્રાપ્ત કરે છે. જેમ કોઈ સ્વામી પોતાના નોકરોને પોતાની મૂર્તિનું બહુમાન કરતા બાણી તેમના ઉપર તુષ્ટિમાન થાય છે તેમ પરમેશ્વર પણ તેમની પ્રતિમાના અર્ચનથી અર્ચિત થતાં પ્રસન્ન થાય છે. એમ દલીલ ખાતર માનો—જે કે પરમેશ્વર તો સદા કાળ સર્વ ઉપર પસન્ન જ હોય.

પ્રશ્ન—ઉપર આપેલાં દૃષ્ટાંતોમાં અને દાષ્ટાન્તિકમાં મહાન વિશેષ—અતંર છે. જે દેવાદિ કહેવામાં આવ્યા છે તે સર્વ રાગી અને પૂજનાં અર્થી છે લગવાનું—પરમેશ્વર તેવા નથી. તેનું કેમ ?

ઉત્તર—ત્યારે તો અતીવ (ઘણું જ) ઉત્તમ અનીહ (સ્પૃહા રહિત) ની સેવા તો પરમાર્થની સિદ્ધિ માટે થાય છે. જેમકે સ્પૃહા રહિત સિદ્ધ પુરૂષની સેવા ઇષ્ટલગ્નિધ માટે થાય છે (ઇચ્છિત વસ્તુ મેળવી આપે છે).

પ્રશ્ન—સિદ્ધ પુરૂષ તો સાક્ષાત્ વર આપે છે અને પરમેશ્વરની પ્રતિષ્ઠિત પ્રતિમા તો અજીવ હોય છે તે શું આપી શકે ?

ઉત્તર—પરિપૂજનીય દ્રવ્યમાં (પૂજવા યોગ્ય વસ્તુની બાબતમાં) એ વિચાર જોવાનો નથી. જે પૂજ્ય હોય તે પૂજ્ય છે જ. દક્ષિણાવર્ત (શંખાદિ), કામકુંભ, ચિંતામણી અને ચિત્રાવહ્ની એમાં કંઈ ઇન્દ્રિયો છે કે તે પૂજતાં લોકોનું મન—ધારેલું કરે છે ? જેમ એ અજીવ વસ્તુઓ હોવાથી સ્પૃહારહિત છતાં સ્વભાવથી પ્રાણી-

૧૧૮

શ્રી આત્માનંદ પ્રકાશ.

ઓના કામિત (ધારેલી વસ્તુ) ને પૂરે છે તેમ પરમેશ્વરની પ્રતિમા પણ પૂજતાં પુણ્યસિદ્ધિ માટે થાય છે.

પ્રશ્ન—દક્ષિણાવર્ત પ્રમુખ પદાર્થો અજીવ છતાં પણ વિશિષ્ટ જાતિના અને હર્લભ છે તેથી તેમનું આરાધન કરનાર પ્રાણીઓનું ધાર્યું તે કરે છે. પણ પરમેશ્વરની પ્રતિમા તેવી નથી, તે તો સુલભ પાષાણાદિની બનાવેલી હોય છે એટલે તે એમના સદૃશ શી રીતે થાય ?

ઉત્તર—જે વસ્તુ મૂલ સ્વભાવથી ગુણયુક્ત પ્રતીત હોય તેના કરતાં પણ પંચકૃત (પંચે માનેલી-સ્થાપેલી) વસ્તુ વિશેષ ગુણાત્મ્ય (ગુણવાદી) ગણાય છે. અત્ર દૃષ્ટાંત. કોઈ રાજપુત્ર પ્રાયઃ વીર્યાદિ ગુણનું સ્થાન હોય તેને પડતો મુકી બીજા કોઈ હર્લભ વંશમાં ઉત્પન્ન થયેલા પુરૂષને તેના પુણ્યના યોગે પ્રમાણિક પંચો રાજ્ય ઉપર બેસાડે તો તે બીજા પુરૂષ મૂલના રાજવંશીય ઉપર પણ શાસન-હુકમ ચલાવે છે અને જો તે તેનું કહ્યું કરતો નથી તો નનંદરાજની પેઠે શિક્ષા પામે છે, હવે મનથી વિચાર કરો કે મૂલનો રાજપુત્ર ગુણી અને યોગ્ય છતાં પણ ક્ષુદ્ર કુલમાં ઉત્પન્ન થયેલ રાજા પંચ-પૂજીત (માન્ય) હોવાથી સેવવા યોગ્ય થાય છે, તેજ પ્રમાણે ચિંતામણિ વસ્તુ નિજ સ્વભાવથી ઉત્તમ છતાં પણ પરમેશ્વરની પ્રતિમા પ્રામાણિક પંચોથી પૂજીત હોવાથી પૃથ્વી ઉપર વિશેષ માન્ય થાય છે. જુઓ વરરાજા, મહારાજા, દત્તપુત્ર અને એવી બીજી બાબતોમાં પંચ જેને ભાગ્યની પ્રેરણાથી સંસ્થાપિત કરે છે. તેજ માન્ય થાય છે. તેમજ સ્વ પૂજાદ્વ (સૌભાગ્ય નામ ?) કર્મના પ્રભાવથી પરમેશ્વરની જે પ્રતિમા સ્થાપવામાં આવી હોય તે પૂજવા યોગ્ય થાય છે.

ઉપર જે પદાર્થો કહેવામાં આવ્યા છે તે આકારયુક્ત હોવાથી તેમની આકૃતિને અન્તરાત્મામાં ધારણ કરીને તેમના બિંબ (મૂર્તિ) ની પૂજા કરવામાં આવે છે તે યુક્ત છે પણ ભગવાન તો નિરાકાર પ્રસિદ્ધ છે એટલે તેમનું બિંબ કરીને કેવી રીતે પૂજાય ? એમ કરવાથી અતઃ વસ્તુમાં તદ્દ્યહનો (અભગવંતમાં આ ભગવાન છે એવી ભુદ્ધિ કરવાનો) દોષ કેમ ન લાગે ?

નિરાકાર ભગવંતનું બિંબ તો અવતારાકૃતિની રચના છે. અર્થાત્ મહાત્મા-ઓએ ભગવંતનો સંસારમાં અવતાર (છેલ્લો ભવ) જેવો થયો હતો તેવી ભગવંતની સ્થાપના કરેલી છે અને ભગવંતની જે જે અવસ્થા જેમને રૂચી તે અવસ્થામાં તેના અર્થીઓ ભગવંતને પૂજે છે. (ચાલુ)

* આ કથન જે દેશકાળમાં પંચોની સત્તા સર્વોપરિ-પંચ ત્યાં પરમેશ્વર એવી મનાતી હોય તેને લાગુ છે.

x નંદ નમના નવ રાજા પાટલીપુત્રમાં રાજ્ય કરતા હતા. નંદને ચાણક્યાદિએ રાજ્ય ઉપરથી દૂર કરી ચંદ્રગુપ્તને ઇ. સ. પૂર્વે ૩૧૫ માં ગાદિએ બેસાડ્યો હતો અને તેણે નવમાં નંદને મારી નાંખ્યો હતો. —ઇતિહાસ.

પ્રશ્નોત્તરો.

૧૧૯

પ્રશ્નોત્તરો.

(રાજપ્રશ્નમાંથી ઉદ્ધૃત)

લેખક—સદ્ગુણાનુરાગી સુનિશ્ચી કપૂરવિજયજી મહારાજ.

પ્ર--કેવો બોધ પામવો જોઈએ ?

જિ--જેનાથી સમાધિ મરણની પ્રાપ્તિ થાય.

પ્ર--સર્વ કાળનાં અસમાધિ મરણ કેમ ટળે ?

જિ--એકવાર પણ સમાધિ મરણ પ્રાપ્ત થઈ શકવાથી.

પ્ર--કોનું પદ સર્વોત્તમ છે ?

જિ--સર્વ સંગ પરિત્યાગીનું.

પ્ર--જીવ અનાદિ કાળથી કેમ રખડયા કરે છે ?

જિ--સ્વચ્છંદના વશ થઈ સત્પુરુષની આજ્ઞાના વિરહે.

પ્ર--આત્મસ્વરૂપને આવરણ કરનાર મુખ્યતાએ શું છે ?

જિ--અતત્ત્વ શ્રદ્ધા અને કુસંગ.

પ્ર--સર્વ પરમાર્થના સાધનમાં પરમ સાધન કયું છે ?

જિ--સત્સંગ, સત્પુરુષના ચરણ સમીપે વાસ બધા કાળમાં તેનું હૃદયભરણું છે અને આવા વિષમ કાળમાં તેનું અત્યન્ત હૃદયભરણું જ્ઞાની પુરુષોએ બાંધ્યું છે.

પ્ર--જીવનાં ચોડાંક સ્પષ્ટ લક્ષણ જણાવો.

જિ--જ્ઞાયકતા, વેદકતા, સમતા, ચૈતન્ય, રમ્યતાદિક.

પ્ર--મુમુક્ષુ જન અલ્પકાળમાં આત્મસાધન શી રીતે કરી શકે ?

જિ--સત્સંગ યોગે ઉદ્વિસિત પરિણામે રહેવાથી

પ્ર--સત્સંગના અભાવે સમ પરિણતિ રહી શકે ?

જિ--સમપરિણતિ રહેવી અત્યન્ત વિકટ છે. તથાપિ એમ કરવામાં જ આત્મ સાધન રહેતું છે તે માટે જેમ બને તેમ નિરૂપાધિવાળાં દ્રવ્ય, ક્ષેત્ર, રૂકાળ, ને ભાવનું સેવન કરવું જરૂરનું છે.

પ્ર--મુમુક્ષુ જીવને શાનો ભય અને વિચાર તથા શી ધૃત્તિ હોય ?

જિ--મુમુક્ષુ જીવને અજ્ઞાન સિવાય બીજો ભય હોય નહીં. તેની નિવૃત્તિ થાય એવી એક ધૃત્તિ વર્તે.

૧૨૦

શ્રી આત્માનંદ પ્રકાશ.

પ્ર—મહાત્માઓની રૂઢિ શી રીતે પ્રાપ્ત થઈ શકે ?

જિ—આત્મા વિનીત બની, સરલ અને લઘુત્વ ભાવ પામી, સત્પુરૂષની ચરણ ઉપાસના અનન્યપણે એકનિષ્ઠાથી કરે તો તેવી રૂઢિને પામી શકે.

પ્ર—જીવનો મોક્ષ કેમ થયો નથી ?

જિ—અનંતકાળમાં કાં તો સત્પાત્રતા થઈ નથી અને કાંતો સત્પુરૂષની ચરણ-સેવા મળી નથી. નહીં તો મોક્ષ પામવો હથેળીમાં છે એ નિશ્ચય છે.

પ્ર—મૈત્રી ભાવના એટલે શું ?

જિ—જગતના સહુ જીવો પ્રત્યે નિર્વૈર બુદ્ધિ.

પ્ર—પ્રમોહભાવના એટલે શું ?

જિ—કેઈ પણ આત્માના ગુણ જોઈ હર્ષ પામવો.

પ્ર—કરૂણ ભાવના એટલે શું ?

જિ—સંસાર તાપથી દુઃખી આત્માનું દુઃખ જોઈ અનુકંપા આવવી.

પ્ર—ઉપેક્ષા ભાવના એટલે શું ?

જિ—નિરપૃહ ભાવે જગતના પ્રતિબંધને વિસારી આત્મહિત કરવું. ઉક્ત ભાવનાઓ કલ્યાણમય અને પાત્રતા આપનારી છે.

પ્ર—શાસ્ત્રમાં માર્ગ કહ્યો છે કે મર્મ ?

જિ—માર્ગ કહ્યો છે, મર્મ કહ્યો નથી.

પ્ર—મર્મ કયાં રહ્યો છે ?

જિ—સત્પુરૂષોના અંતરાત્મામાં રહ્યો છે.

પ્ર—ધર્મનો રસ્તો કેવો છે ?

જિ—ધર્મનો રસ્તો સરલ, સ્વચ્છ અને સહજ છે, પણ તે વિરલ આત્માઓ પામી શકે છે.

પ્ર—પરમાત્માને ધ્યાવાથી શું ફળ, અને તેનું ધ્યાન કેમ પ્રાપ્ત થઈ શકે ?

જિ—પરમાત્માને ધ્યાવાથી પરમાત્મા થવાય; પરંતુ તેનું ધ્યાન સત્પુરૂષની ચરણકમળની વિનયોપાસના વગર પ્રાપ્ત થઈ શકતું નથી,

પ્ર—આ કાળમાં અહીં શુકલ ધ્યાનની પ્રાપ્તિ થવી સંભવિત છે ?

જિ—અહીં તેની પ્રાપ્તિ અસંભવિત છે.

પ્ર—આ કાળમાં ધર્મધ્યાનની પ્રાપ્તિ કયા સાધનોથી થઈ શકે છે ?

જિ—આ કાળમાં રૂપાતીત સુધી ધર્મધ્યાનની પ્રાપ્તિ કેટલાક સત્પુરૂષોને સહજ સ્વભાવે, કેટલાકને સદ્ગુરૂરૂપ નિરૂપમ નિમિત્તથી અને કેટલા એકને સત્સંગ આદિ અનેક સાધનોથી થઈ શકે છે.

પ્રશ્નોત્તરો.

૧૨૧

પ્ર—ચોથે ગુણુઠાણે આવેલો આત્મા પાત્રતા પામ્યો લેખાય ?

જિ—તેવો આત્મા પાત્રતા પામ્યો લેખાય.

પ્ર—ત્યાં ધર્મધ્યાનની મુખ્યતા છે કે ગૌણતા ?

જિ—ગૌણતા છે.

પ્ર—પાંચમે ગુણુઠાણે ધર્મધ્યાનની શી સ્થિતિ છે ?

જિ—મધ્યમ ગૌણતા છે.

પ્ર—છઠે ગુણુઠાણે તેની શી સ્થિતિ છે ?

જિ—મુખ્યતા પણ મધ્યમ છે.

પ્ર—સાતમે ગુણુઠાણે તેની શી સ્થિતિ છે ?

જિ—તેની મુખ્યતા છે.

પ્ર—સર્વ કરતાં કયું જ્ઞાન શ્રેષ્ઠ છે ?

જિ—આત્મજ્ઞાન.

પ્ર—આત્મજ્ઞાન કેમ પમાય ?

જિ—જેમ જેમ ઉપયોગની શુદ્ધતા થાય તેમ તેમ.

પ્ર—તે માટે કેવી દૃષ્ટિની અગત્ય છે ?

જિ—નિર્વિકાર દૃષ્ટિની અગત્ય છે.

પ્ર—સત્પુરૂષોનાં ચરિત્ર કેવાં હોય છે ?

જિ—દર્પણરૂપ હોય છે.

પ્ર—બુદ્ધ અને મહાવીરના બોધમાં કેવો તફાવત છે ?

જિ—મહા તફાવત છે.

પ્ર—ધર્મ વસ્તુ કેમ રહી છે, અને કેમ મળે ?

જિ—એ વસ્તુ બહુ ગુપ્ત રહી છે. બાહ્ય સંશોધનથી નહીં, પણ અપૂર્વ અંતર સંશોધનથી તે પ્રાપ્ત થાય છે. તે પણ કોઈ મહાભાગ્ય સફળરૂ અનુબંધે પામે છે.

પ્ર—સત્પુરૂષો શેમાં પ્રયત્ન કરે છે ?

જિ—સ્વ-પર હિતમાં વૃદ્ધિ થવા પામે તેવો શુભ પ્રયત્ન તેઓ અહોનિશ કર્યા કરે છે.

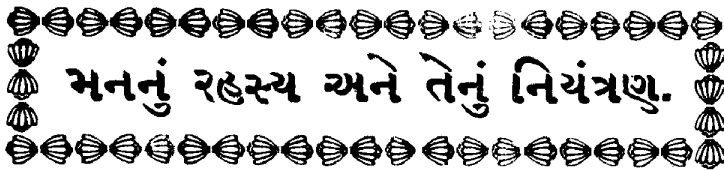
પ્ર—મોક્ષમાર્ગમાં પ્રવૃત્તિ કોની ઘટે છે ?

જિ—એક આત્મજ્ઞાનીની અને એક તેની નિશ્રાવંતની. એ બેની મોક્ષ પ્રવૃત્તિ સરૂળ લેખાય.

ધતિશમ્.

૧૨૨

શ્રી આત્માનંદ પ્રકાશ.

(ગતાંક પૃષ્ઠ ૧૦૩ થી શરૂ)

અનુવાદક:—વિકુલદાસ મૂ. શાહ બી. એ.

વૃત્તિયો પાંચ પ્રકારની હોય છે:—

(૧) મનોવૃત્તિ, (૨) બુદ્ધિવૃત્તિ, (૩) સાક્ષીવૃત્તિ, (૪) અખંડાકારવૃત્તિ, (૫) અખંડ એકરસવૃત્તિ. એ પાંચ પ્રકારની વૃત્તિઓ છે.

આમાં પહેલી તો વાસનાત્મક મનમાં જ રહે છે, અને બાકીની ચાર સાત્વિક મનમાં રહે છે. મનોવૃત્તિ સાંસારિક માણસોની વિષયાકાર વૃત્તિ છે. બુદ્ધિવૃત્તિ વિવેકી પુરૂષોની હોય છે. જો આપણને સાક્ષીવૃત્તિ પ્રાપ્ત થઈ હોય તો આપણે મનના વિકાર પ્રત્યક્ષ જોઈએ છીએ. જ્યારે આપણે અનુભવ કરવા લાગીએ છીએ કે હું પોતે એક વ્યાપક આત્મા છું તે સમયે અખંડાકારવૃત્તિ ઉત્પન્ન થાય છે, તેને બીજા શબ્દોમાં બ્રહ્માકારવૃત્તિ કહે છે. વસ્તુતઃ બ્રહ્મમાં તો કોઈ વૃત્તિ જ નથી હોતી.

આસન પણ વસ્તુતઃ માનસિક હોય છે. માનસિક પદ્માસન અથવા માનસિક સિદ્ધાસનની ચેષ્ટા કરો. જો મન ભટક્યા કરતું હોય છે તો આપણે શરીરને સ્થિર નથી રાખી શકતા અને દૃઢ શારિરિક સ્થિતિને પ્રાપ્ત કરી શકતા નથી. એ મન સ્થિર થઈ જાય તો શરીરની સ્થિરતા યત્રવત્ આપો આપ થઈ જશે.

અત્તર વગેરેની સુગંધ, સુકોમળ શબ્દો, વાર્તાના પુસ્તકો, નાટક, સિનેમા, ગાયન, નાચ, કુલોના ગજરા, સ્ત્રીઓનો સહવાસ, રાજસિક ભોજન, આ સર્વ વાસનાને ઉત્તેજિત કરે છે અને મનમાં અશાંતિ ઉત્પન્ન કરે છે. વધારે લવણ, વધારે તેલ મરચાં, વધારે મિષ્ટાન્ન ખાવાથી તરસ જોર કરે છે અને ધ્યાનમાં વિઘ્ન થાય છે. વધારે વાતચીત, વધારે ફરવું, ફરવું અને વધારે મળવું હળવું એથી પણ ધ્યાનમાં બાધા થાય છે. આહારનો મનની સાથે ઘણો જ ગાઢ સંબંધ છે અને મનને ઘડવામાં એનો ખાસ હાથ રહેલો છે. સાત્વિક ભોજન મનને શાંત કરે છે. રાજસ આહાર મનને ઉત્તેજિત કરે છે. વાઘ જનાવરોનું માંસ

મનનું રહસ્ય અને તેનું નિયંત્રણ.

૧૨૩

ખાધને જીવે છે તથા હાથી અને ગાય ઘાસ ઉપર નિર્વાહ કરે છે. તેના સ્વભાવમાં કેટલો તફાવત છે ?

હઠયોગી પોતાના સાધનનો પ્રારંભ શરીર તથા પ્રાણથી કરે છે. રાજ-યોગનો સાધક મનના અભ્યાસથી સાધનનો પ્રારંભ કરે છે. જ્ઞાનયોગી બુદ્ધિ તથા આત્માની મદદથી સાધન કરે છે.

મનને છઠ્ઠી ઇન્દ્રિય કહેલ છે. “મનઃ સ્થાનાન્દ્રિયાણિ” અર્થાત્ જ્ઞાનેન્દ્રિયોમાં મન છઠું છે. બાકીની પાંચ ચક્ષુ, ત્વચા વિગેરે પાંચ ઇન્દ્રિયો છે. મન આઠ પ્રકૃતિઓમાં એક છે.

વધારે ઉંચા મનનો થોડા ઉંચા મન ઉપર કેવો પ્રભાવ પડે છે તે પર ધ્યાન આપો. કોઈ મહાયુરૂષની સન્મુખ બેસવામાં કેવી સ્થિતિ થાય છે તેનું વર્ણન કરવું અશક્ય છે. જો કે તે એક પણ શબ્દ નથી બોલતા તોપણ તેમની સામે બેસવામાં જ દિલ કંપે છે. તે વખતે આપણને જણાય છે કે આપણા ઉપર કોઈ નવિન પ્રભાવ પડી રહ્યો છે, આ એક અદ્ભુત અનુભવ છે.

જ્ઞાની મનુષ્ય પોતાની જાતને પરમાત્માની સાથે અલેક્ષરૂપે જીવે છે અને પોતાનાં મન તથા શરીરને કેવળ વ્યવહારનાં સાધન સમજે છે. અજ્ઞાની માણસ પોતાને શરીરની સાથે તદ્દુપ સમજે છે.

ઘણા મનુષ્યો મનના અસ્તિત્વ તથા તેના ક્રિયા-કલાપથી પરિચિત નથી હોતા. એટલે સુધી કે અનેક શિક્ષિત કહેવાતા સજ્જનો, મન શું છે, તેનો શું સ્વભાવ છે અને તેની શી ક્રિયાઓ છે એ જાણતા જ નથી. તેઓએ તો માત્ર મનશબ્દ સાંભળ્યો હોય છે. કેવળ યોગીજનો તથા જેઓ ધ્યાન અને સ્વતંત્ર અંતઃપ્રેક્ષણનો અભ્યાસ કરતા હોય છે તેઓ મનનું અસ્તિત્વ, તેનો સ્વભાવ અને સૂક્ષ્મ કર્મો જાણે છે. તેઓ મનને વશ કરવાના જુદા જુદા સાધનો પણ જાણતા હોય છે. પાશ્ચાત્ય માનસ શાસ્ત્રવેદના પણ કંઈક જાણે છે.

પાશ્ચાત્ય ચિકિત્સક (ડૉક્ટર) મનના વિષયમાં કેવળ એટલું જ જાણે છે કે તે તંતુઓની જાળ છે. જે બાહ્ય વિષયોનું સંવેદન મેરૂદંડ સુધી પહોંચાડે છે. ત્યારે સંવેદન માથાના પાછલા ભાગમાં રહેલી મજ્જાઓમાં પહોંચે છે જ્યાંથી નાડીઓ વિખરાય છે. ત્યાંથી માથાના આગલા ભાગમાં રહેલા મગજના પ્રધાન ક્રિયાત્મક કેન્દ્રમાં પહોંચે છે. જેને મન અથવા બુદ્ધિનો આવાસ કલ્પવામાં આવે છે. મન તે સંવેદનનો અનુભવ કરે છે અને ક્રિયાત્મક શક્તિને ક્રિયાશીલતનું ઓદ્યારા હાથ પગ વિગેરે બાહ્ય પ્રાન્તોમાં મોકલે છે. સંવેદનને માટેની એ બધી

૧૨૪

શ્રી આત્માનંદ પ્રકાશ.

ક્રિયાઓ મગજદ્વારા થાય છે. જેવી રીતે ચક્રતથી પિત્તની ક્રિયાઓ થાય છે. પાશ્ચાત્ય ડોક્ટર મનના ચતુર્થ સ્વભાવ તથા ક્રિયાથી પરિચિત નથી હોતા. તેઓ અત્યારે તો અંધારામાં ભટકનાર આંધળાની જેવા છે. હિન્દુઓના દાર્શનિક ભાવો સમજવા માટે તેઓના મગજમાં બળવાન બુદ્ધિની જરૂર છે.

સૌથી પહેલાં સ્થૂળ ચક્ષુ કારણ અથવા તો સાધન છે. તે ઐન્દ્રિય સંસ્કારોના કેન્દ્રની તરફ ઇન્દ્રિયોને પ્રદાન કરે છે. ત્યારે મન, ઇન્દ્રિયો તથા બાહ્ય સાધનો-ભૌતિક આંખ, કાન વગેરેની સાથે જોડાય છે. મન તે સંસ્કારોને આગળ વધારે છે અને તેઓને બુદ્ધિની સામે ઉપસ્થિત કરે છે, જે વિચાર કરે છે, પ્રતિક્રિયા કરે છે, ત્યારે અહંકારની ભાવના જાગે છે. જે આત્માભિમાન પ્રકટ કરે છે તથા અલેહભાવ બતાવે છે. તે પછી ક્રિયા તથા પ્રતિક્રિયાનું એ મિશ્રણ પુરૂષની સન્મુખ ઉપસ્થિત થાય છે. જે વસ્તુતઃ જીવ છે અને તે મિશ્રણમાં વિષયને પ્રત્યક્ષ કરે છે. પ્રત્યક્ષ જ્ઞાનનું વાસ્તવિક અધિષ્ઠાન પુરૂષ છે જેને પાશ્ચાત્ય ડોક્ટર અને માનસશાસ્ત્રવેત્તા નથી જાણતા. ત્યારપછી બુદ્ધિ ઉપયોગી નિર્ણય અને નિશ્ચય તથા ઉપસ્થિત વિષયની પુરી પિછાણ કરી લે છે અને પછી મનને તે કાર્યાન્વિત કરવાની આજ્ઞા કરે છે. બુદ્ધિ જ પ્રધાન મંત્રી અને ન્યાયાધીશ છે જે મનરૂપી એડવોકેટનું ખ્યાન સાંભળે છે. મનને એ પ્રકારનું કાર્ય કરવું પડે છે. એક તો એડવોકેટ (વકીલ) નું અને બીજું કમાન્ડર ઇન ચીફ (મુખ્ય સેનાપતિ) નું, બુદ્ધિના નિશ્ચયની થયેલી આજ્ઞા પ્રાપ્ત કરીને મન કમાન્ડર ઇન ચીફનું કાર્ય શરૂ કરી દે છે અને બુદ્ધિની આજ્ઞાને પોતાના પાંચ સીપાઇઓદ્વારા કાર્યાન્વિત કરાવે છે. એ પાંચ સિપાઇ તે પાંચ કર્મેન્દ્રિયો છે. આ પ્રમાણે હિન્દુ દર્શનમાં સઘળી વાતો સ્પષ્ટતાથી બતાવવામાં આવી છે.

ધ્યાનને વખતે મનની સાથે કુસ્તી ન કરો. એ એક મોટી ભૂલ છે. અનેક નવા અભ્યાસી એ મોટી ભૂલ કરી બેસે છે, તેઓ જલ્દી થાકી જાય છે. તેનું પણ એજ કારણ છે. તેઓનું માથું ઢુબવા લાગે છે તથા મેરૂંડના સ્નાયુકેન્દ્રમાં ઉત્તેજના થવાને લઈને તેઓને વારંવાર મૂત્રત્યાગ માટે ઉઠવું પડે છે. સુખપૂર્વક પદ્મ, સિદ્ધ, સુખ અથવા સ્વસ્તિક આસને બેસો. વાસનાત્મક મનને શાંત કરી દો. આંખો બંધ કરો. ગ્રાહ્ય મુહૂર્તમાં ચાર વાગે ઉઠા મનમાં માત્ર પરમાત્મભાવનાને પ્રવેશ કરવા દો. ધીમે ધીમે બીજી બાહ્ય સાંસારિક ભાવનાઓને બહાર કાઢો. વારંવાર ઓમ્ અર્હમ્ જપ કરતાં કરતાં પરમાત્માકારવૃત્તિ સતત બનાવી રાખવાનો પ્રયત્ન કરો. અનંતની ભાવના, પ્રકાશના સિન્ધુની ભાવના, પૂર્ણજ્ઞાન તથા પૂર્ણનિન્દની ભાવના ઓમ્ ના માનસિક જગતની સાથેસાથ થવી જોઈએ. છતાં મન ભટકે તો સાડા ત્રણ માત્રાના દીર્ઘ પ્રભુવનો છ વાર જપ કરો. એ ક્રિયા વિશ્લેષ તથા બીજા વિધોને દૂર હટાવી દેશે.

મનનું રહસ્ય અને તેનું નિયંત્રણ.

૧૨૫

મનની કામનાજ આ શરીરની રચના કરે છે. જે પ્રકારના સંસ્કાર હોય છે તેવી જ કામના મનમાં ઉઠે છે. જો સંસ્કાર સારા અને ધાર્મિક હોય તો કામનાઓ પણ સારી જ ઉઠશે. અને જો કામનાઓ સારી હોય છે તો સંસ્કાર પણ સારા જ પડશે. બુદ્ધિ પણ કર્મોનુસાર બને છે. પવિત્ર ધર્મશાસ્ત્રોના ઉપદેશાનુસાર વિચારોને બીજા કર્મમાં પ્રવૃત્ત કરવાનો વારંવાર પ્રયત્ન કરીને તેને વિશેષરૂપે બનાવવાની જરૂર છે. કામનાઓથી વિચાર ઉત્પન્ન થાય છે અને વિચાર કાર્યરૂપમાં પરિણમે છે. એક ખરાબ કામના ખરાબ વિચાર અને ખરાબ કર્મને ઉપસ્થિત કરે છે. હમેશાં ધાર્મિક કર્મ, દાન, તપ, જપ, હમ, ધ્યાન, ધર્મગ્રંથોનો સ્વાધ્યાય કરો. શાસ્ત્રોદ્ધારા નિષિદ્ધ કર્મોનો ત્યાગ કરો. હમેશાં સત્સંગ કરો. એ અત્યંત ઉપયોગી છે. મનમાંથી ખરાબ સંસ્કારો બદલવાનો એ એક જ ઉપાય છે. પરમાત્માની પ્રાપ્તિ માટે દૃઢ સંકલ્પ કરો. એનાથી સઘળી સાંસારિક કામનાઓ નષ્ટ થઈ જશે.

માનસિક કર્મ એજ વાસ્તવિક કર્મ ને. વસ્તુતઃ વિચાર એજ કર્મ છે. વિચાર એક ગત્યાત્મક શક્તિ છે. વિચાર સંક્રામક બને છે. દ્રેષનો વિચાર એમાં પણ દ્રેષ ઉત્પન્ન કરે છે, જે તમને ઘેરી લે છે. આનંદનો વિચાર સહાનુભૂતિદ્વારા બીજામાં પણ આનંદના વિચાર ઉત્પન્ન કરે છે. એજ સ્થિતિ ઉન્નત અને ઉત્કર્ષપ્રદ વિચારોની છે, તેનાથી અશુભ વિચારો નષ્ટ થઈ જાય છે. અશુભ વિચારથી ઉદ્દી ક્રિયા કરવામાં ઉત્તમ વિચાર અત્યંત મહત્વના છે.

ગંભીર ધ્યાનવડે સમાધિ અર્થાત્ પરમાત્માની સાથે એકત્વની પ્રાપ્તિ થાય છે. રાગ પોતાનું વ્યક્તિત્વ નષ્ટ કરીને ધ્યેય વસ્તુની સાથે એકાગર થઈ જાય છે અર્થાત્ તચ્ચિત્, તન્મય તદાકાર, થઈ જાય છે. મન આત્માથી પૂર્ણ થઈ જાય છે. આત્મવાન અવસ્થાને પ્રાપ્ત કરે છે. ધ્યાન કરતી વખતે મનની અંદર જે ત્રણ પ્રકારની ક્રિયાઓ થાય છે તેના ઉપર ધ્યાન આપો. તે વિચાર, અનુભવ તથા તદ્રુપતા છે. સમાધિદશામાં તે નથી રહેતું ધ્યાન કે નથી રહેતો ધ્યાતા. ત્રિપુટી અંતર્હિત થઈ જાય છે. ધ્યાતા પોતાના વ્યક્તિત્વને પરમાત્મામાં વિલીન કરી દે છે અને અંતે ભગવાનના હાથનું સાધન માત્ર બની જાય છે. જ્યારે તે મોંઝો ખોલે છે ત્યારે વગર પ્રયાસે; વગર વિચાર્યે સહજ જ્ઞાનદ્વારા ભગવાનની વાણી બોલવા લાગે છે. જ્યારે તે હાથ ઉઠાવે છે ત્યારે ભગવાન તેનીદ્વારા ચમત્કારના કાર્યો સંપન્ન કરાવે છે.

સાંસારિક કામનાઓમાં પડેલો મનુષ્ય વાસનાત્મક વિચાર તથા ઈર્ષ્યા, દ્રેષ અને ઘૃણાના વિચારોનો જ શિકાર બને છે. એ બંને પ્રકારના વિચાર તેના મનપર અધિકાર જમાવે છે, તે એ બંને પ્રકારના વિચારોનો દાસ બની જાય છે. તે કોઈ બીજા સારા ઉચ્ચ વિચારોમાં મનને રોકવાનું નથી જાણતો. તે

૧૨૬

શ્રી આત્માનંદ પ્રકાશ.

વિચાર કરવાની વિધિ નથી જાણતો. તે મનનો સ્વભાવ તથા તેની સૂક્ષ્મ ક્રિયા-ઓથી સંપૂર્ણપણે અનવધાન રહે છે તેથી ભૌતિક સંપત્તિ અને વિશ્વ વિદ્યા-લયોનું મિથ્યા જ્ઞાન હોવા છતાં પણ તેની અવસ્થા અત્યંત શોચનીય રહે છે. તેનું બધું જ્ઞાન ખાલી હોય છે. તેનામાં વિવેકનો ઉદય નથી થતો. તેને સંત પુરૂષો, શાસ્ત્રો અને ઇશ્વરમાં શ્રદ્ધા નથી હોતી. તે પોતાની સંકલ્પ શક્તિની નબળાઈને કારણે ખરાબ કામનાઓ પ્રવૃત્તિઓ અને પ્રલોભનોને હઠાવવામાં અસમર્થ નીવડે છે. સાંસારિક માયાજાલ તોડવાની એક માત્ર ઔષધિ છે-તે એ કે હમેશાં સત્સંગ કરવો, સાચા સાધુ મહાત્માઓની સાથે રહેવું.

મનને આત્મામાં લગાડો. મનને સ્વયંજ્યોતિ, શુદ્ધ બુદ્ધ પરમાત્મામાં લગાડો. પરમાત્મામાં ખૂબ દૃઢતાપૂર્વક સ્થિર બનો, ત્યારે જ તમને પરમાત્મ અવસ્થા પ્રાપ્ત થશે.

બાહ્ય જગતનાં કાંચન કામિનીમાં સુખને શોધવું નકામું છે. તે ત્યાં કદીપણ નહિ મળે. આપણાં હૃદયમાં, આપણા આત્મમાં જ બધા સુખોનો મૂલ સ્ત્રોત છે. આપણી પોતાની અંદર બધી શક્તિ વાપરીને શોધ કરો. મન તથા ઇન્દ્રિયો પર વિશ્વાસ ન રાખો. તે તો આપણા શત્રુ છે. કામિની તથા કાંચન ભયાનક શત્રુઓ છે.

તેજ મનુષ્ય ખરેખરો અધિપતિ તથા મહારાજ છે કે જેણે મન ઉપર વિજય પ્રાપ્ત કરી લીધો હોય છે. તેજ મનુષ્ય સૌથી મોટો ધનવાન છે કે જેણે કામનાઓ, વાસનાઓ તથા પોતાના મનને જીતી લીધું છે. તે જ ખરો ક્ષત્રિય છે કે જે મનની સાથે આંતરિક યુદ્ધ કરે છે. વિવેક અને સંકલ્પશક્તિદ્વારા ઇન્દ્રિયોની સાથે, સ્વભાવની સાથે યુદ્ધ કરે છે અને મનની ઉપર એકાધિપત્ય પ્રાપ્ત કરે છે. તેજ ખરો ક્ષત્રિય છે કે જે ખરાબ સંસ્કારો, દુષ્ટ વિચારો, રજોગુણ-તમોગુણની સેનાની સાથે પોતાનો સત્વગુણ જીતી લેવાની યુદ્ધ કરે છે. તેજ ખરો ક્ષત્રિય છે કે જેનાં શસ્ત્રો સંકલ્પ છે અને અસ્ત્ર વિવેક છે, જેનું યુદ્ધક્ષેત્ર આંતરકરણ છે, જેનો શંખ પ્રભુવમનંત્ર ઝૂંકે છે અને જેનું બખ્તર વિવેક, વૈરાગ્ય, શમદમ્પત્તિ સાધન સંપદા અને સુમુક્તિ છે.

મનમાં રાગદ્વેષનું હોવું એજ ખરું કર્મ છે. એજ મૌલિક કર્મ છે. અવિદ્યાથી અવિવેક ઉત્પન્ન થાય છે, અવિવેકથી અહંકાર અને અભિમાન થાય છે, અભિમાનથી રાગદ્વેષ ઉત્પન્ન થાય છે અને રાગદ્વેષથી કર્મ, કર્મથી શરીર મળે છે અને શરીરથી દુઃખ પ્રાપ્ત થાય છે. એ સર્વ કડીયોના બંધનની સાંકળ છે. એજ દુઃખની જાંજીર છે. પરમાત્મ જ્ઞાનદ્વારા તેનું મૂળ અવિદ્યાને જ નષ્ટ કરી દો. બધી કડીયો છિન્નભિન્ન થઈ જશે. મુક્તિ પરમાત્મજ્ઞાનથી જ પ્રાપ્ત થાય છે.

—ચાલુ

ચાલતા દીક્ષા પ્રકરણ સંબંધે કંઈક.

૧૨૭

ચાલતા દીક્ષા પ્રકરણ સંબંધે કંઈક.

વડોદરા રાજ્ય તરફથી પ્રગટ થયેલા સંન્યાસ દીક્ષા પ્રતિબંધક નિબંધના મુસદ્દાના સંબંધમાં જૈન સમાજમાં ઘણો ઉદ્દાપોદ થઈ રહ્યો છે. એક પક્ષ જ્યારે તે કાયદો થાય તેને અયોગ્ય માને છે, જ્યારે બીજો પક્ષ તેમાં સમ્મતિ દર્શાવે છે. એ બંને બાબતના અભિપ્રાયો ઘણે ભાગે જાણતાં તે બાબતમાં એક નમ્ર નિવેદન દલીલ પૂર્વકનું શ્રીયુત સુરચંદભાઈ પુરૂષોત્તમદાસ બદામીનું પ્રગટ થયું છે તે ઘણું વિચારણીય છે, જ્યારે બીજું દીક્ષા પદ્ધતિ પર સામયિક પ્રકાશન નામનો એક ચર્ચાત્મક જૈન દ્રષ્ટિએ પ્રકાશ પાડતો નિબંધ ન્યાયવિશારદ શ્રીમદ્ ન્યાયવિજયજી મહારાજ રચિત પ્રસિદ્ધ થયેલ છે. શ્રીયુત સુરચંદભાઈના નિબંધમાં પ્રથમ સામાન્ય નિરિક્ષણ, તેના હેતુનું નિરિક્ષણ, સગીરની દીક્ષાથી અનર્થ થાય છે ? દીક્ષાની બાબત શોચનીય છે ? ધાર્મિક બાબતમાં રાજ્ય કયારે હસ્તક્ષેપ કરી શકે ? આબાપ અથવા વાલીની રજામંદી નિરર્થક ગણી શકાય ? સગીરની દીક્ષા સંખ્યા જોતાં દાલ પ્રતિબંધક કાયદાની જરૂર છે ? ફોજદારી કાયદા પ્રમાણે સગીર તરફ કેવી રીતે વર્તાય છે ? દીવાની તથા ફોજદારી કાયદાપરથી થતું અનુમાન, સગીરના હક તથા જવાબદારી, મુસદ્દામાં ફરમાવેલી સગ્ન અને છંવટે તેઓ સાહેબો પોતાને ફલિતાર્થ ટુંકમાં ધાર્મિક દ્રષ્ટિ રાખી ધર્મશાસ્ત્રની દ્રઢમાં રહી, કાયદાપૂર્વક સંક્ષિપ્તમાં આપી આ નિબંધ પૂર્ણ કર્યો છે. સુરચંદભાઈ ધર્મશ્રદ્ધાવાન, કાયદાના હિમાયતી, ઠરેલ અને બુદ્ધિશાળી, શાંત પ્રકૃતિના અને તટસ્થ હોવાથી આ નિબંધ વાંચતા અલગત પ્રથમ દર્શને આ કાયદો એ ધર્મમાં રાજ્યનો હસ્તક્ષેપ કરવા જેવું થાય છે એમ ચોક્કસ જણાય છે, અને અત્યારે જ્યારે નસાડી ભગાડી દેવાતી દીક્ષાઓથી ક્લેશ, કુસંપ, વૈર, કોટે ચડતા થતા ઝગડા, સાધુઓ પર થતાં દાવાઓ અને તેથી જૈન સમાજની બીજી પ્રજામાં થતી હાંસીથી પણ જૈન સમાજે વિચાર કરવાની જરૂર જણાઈ જરૂર છે. હવે મુદ્દો એ છે કે જ્યારે હિંદુસ્તાનના જુદા જુદા શહેરોના સંઘો વર્તમાન સમયનો વિચાર કરી આ પદ્ધતિમાં દેશ, કાળ, ભાવ વિચારી ફેરફાર કરે, તે માટે ધારાધોરણ કે અટકાવવા જેવું હોય ત્યાં તેનો માર્ગ કરે તો કરી શકે તેવું છે, છતાં જ્યારે શ્રીસંઘે તે માટે વિચાર નહિ કરતાં દીક્ષા જેવાં મહાન્ આદર્શની જે ફજેતી થઈ રહી છે તેને માટે જૈનવર્ગના નેતાઓ જ્યારે મૌન બેઠા છે અને વ્યવસ્થિત બંધારણ ઘડી સગીરના સાચા વાલી બનવાનો ઉત્સાહ દેખાડતા નથી ત્યારે જ શ્રીમંત ગાયકવાડ સરકારને આવો કાયદો ઘડવાની જરૂર પડી છે તે માટે ન્યાયવિશારદ શ્રી ન્યાયવિજયજી મહારાજે પોતાના નિબંધમાં જણાવેલ વિચારો મનનીય અને યોગ્ય લાગેલ છે.

દીક્ષા પદ્ધતિ પર શ્રીમાન્ ન્યાયવિજયજી મહારાજનો આ નિબંધ શાસ્ત્રીય દ્રષ્ટિએ શાસ્ત્રાધાર સાથે વિદ્વતાપૂર્ણ લખાયેલો છે જે ઘણોજ વિચારણીય છે. અને અત્યારે આ પ્રકરણને અંગે જૈન સમાજને શું કરવાની જરૂર છે તે સચોટ મુદ્દા અને દલીલ પૂર્વક આ નિબંધમાં જણાવેલ છે તેમાં જણાવ્યા પ્રમાણે જ્યારે સમજમાં ઉપરોક્ત દીક્ષા જેવી

૧૨૮

શ્રી આત્માનંદ પ્રકાશ.

ઉત્તમ વસ્તુ માટે વર્તમાનમાં અનેક વિટંબણા, પરસ્પર કલેશો ઉભા થતાં હોય તેવે વખતે દરેક ગામના શ્રી સંઘોએ પ્રમાદ છોડી પોતાના શાસનનો યોગ્ય ઉપયોગ કરવો જોઈએ. અને દીક્ષા લેનારાઓના તેને પાછળના તેના આત્મજનોના વ્યવહારિક હિતનો નાશ થતો હોય તો તેના સંરક્ષણ માટે, દીક્ષા આપવાની બાબતમાં ધર્મદષ્ટિ રાખી દેશ-કાળનો વિચાર કરી જલદીથી યોગ્ય નિયમન થવું અત્યંત જરૂરી છે કે જેથી બીજા રાજ્યોને ધર્મમાં હસ્તક્ષેપ કરવાનો વખત ન આવે. ધર્મમાં રાજ્યની દખલગીરી જેમ બીલકુલ ઇચ્છવા યોગ્ય નથી અને તેને અટકાવવા માટે જેમ યોગ્ય પ્રયત્ન થવા જરૂર છે એમ આ લેખક માને છે. શ્રી સંઘોના પ્રમાદપણાને લઈ રાજ્યોનો હસ્તક્ષેપ ભવિષ્યમાં વિશેષ થતાં ધર્મની અનેક બાબતમાં સ્વતંત્રતા ચાલી જવાનો વખત આવી લાગશે. ઓછામાં ઓછો કાળ દીક્ષા લેવાનો શાસ્ત્રકારોએ આઠ વર્ષનો બતાવ્યો છે તે બરાબર છે; પરંતુ દરેક માટે તે વસ્તુ ધોરીમાર્ગ તરીકે ન જણાવાય. કારણ પ્રથમ તો આઠ વર્ષની (સગીર વયના દીક્ષિતો કરતાં) મોટી ઉમ્મરના દીક્ષિતોની સંખ્યા દરેક કાળમાં વધારે જોવાય છે ચરિત્ર ગ્રંથોમાં તેવા દાખલા કોઈ કોઈ જણાય છે તેમાં પણ કોઈ કોઈ ગદાપુરૂષો, જ્ઞાની ગુરૂઓ, જ્યોતિષ, દેવસાધિત, કે સામુદ્રિક શાસ્ત્રવડે ભવિષ્યકાળના જ્ઞાનવડે કોઈ બાળકને દીક્ષા આપેલ હોય છે તો તેવા દાખલાઓ આ કાળમાં અને તેવા જ્ઞાનના અભાવે આપી અનુકરણ કરવાનું શી રીતે બની શકે ? કારણ કે તે માર્ગને વર્તમાનમાં ધોરી ગણી નાની ઉમરના સંમતિ વગર દીક્ષા આપવાથી કેવા કલેશો, સાધુઓ ઉપર વારંવાર ફરીયાદો થવાના અનેક પ્રસંગો બન્યા છે અને તે વધતાં વધતાં ભવિષ્યમાં શાસન માલિન્યતા થઈ જતાં અન્ય ધર્મીઓમાં હેલના કરાવનાર વિશેષ થઈ પડશે. અત્યારે દેશ, કાળ, મનુષ્યપ્રકૃતિ, વગેરેનો વિચાર કરી સંસારનું જેને ભાન થયું હોય, વાસ્તવિક રીતે જેને વૈરાગ્ય પ્રકટ થયો હોય મોક્ષની અભિલાષા બળી હોય તેનેજ દીક્ષાની પ્રાપ્તિ થાય છે તે વિચારી દીક્ષા આપવામાં આવે તેની સામે કોઈને વાંધો હોઈ શકે જ નહિ. સામાન્ય રીતે સમજી શકાય છે કે દીક્ષા માટે ઓછામાં ઓછી વયને આઠ વર્ષ પ્રભુએ જણાવી છે તે દીક્ષાના વેષ સાથે સંબંધ ધરાવતી નથી પરંતુ તત્ત્વદષ્ટિએ સર્વ વિરતિ પરિણામના લાભ સાથે સંબંધ ધરાવે છે તેથીજ તે વયને ધોરીમાર્ગ તરીકે વર્તમાન કાળમાં બધા માટે ગણવી તે અસ્થાને છે. કદાચ સગીરના માબાપો કે તેની ઇચ્છાથી તે ગામનો શ્રી સંઘ સંમતિ બાળવય માટે આપે તો તે વસ્તુ બરાબર છે; પરંતુ સિવાય અત્યાસની પરિસ્થિતિ ચલાવી લેવા જેવી નથી. વગેરે વગેરે બાબતો વિચારતાં હાલ એવો સમય આવી લાગ્યો છે કે હિંદના દરેક ગામના જૈન સંઘોએ દીક્ષા આપવાના સંબંધમાં એક વ્યવસ્થિત બંધારણ (દીક્ષાનો માર્ગ સરલ રીતે ચાલ્યો જાય) ઘડી કાઢે કે જેથી સમાજમાં લાગેલી ઝગડાની અગ્નિ શાંત થાય અને રાજ્યોને આજે અને ભવિષ્યમાં હસ્તક્ષેપ દખલગીરી કરવાનો વખત ન આવે, આ માટે જૈન સમાજ જે પ્રમાદ સેવશે તો પોતાના શાસનની સ્વતંત્રતા ખોવાનો ભવિષ્યમાં વખત આવી લાગશે તેમ વિદ્વાન, શુદ્ધિશાળી, ધર્મ-શ્રદ્ધાવાન પુરૂષોને માનવાનું કારણ મળે છે.

I. A.

સ્વીકાર અને સમાલોચના.

સંક્ષિપ્ત કાનૂન સંગ્રહ—પ્રકાશક ભૈરોદાન જેઠમલ સેઠિયા. જન્મતા ફોજદારી, ફોજદારી અદાલત, હિન્દુલો, દામદુપટ કાનુન, કાનુનરજીસ્ટ્રી, વીલ વગેરે જાણવા માટે ટુંકા ટુંકા સરકારી કાયદાનું સંક્ષિપ્ત વર્ણન હિંદી ભાષામાં આ ગ્રંથમાં આપવામાં આવ્યું છે. પાછળ ગુન્દાની શિક્ષા પ્રકરણ અને કદાચ શબ્દનો કોષ આપી ગ્રંથ પૂર્ણ કર્યો છે. સામાન્ય જુદીના મનુષ્યોને જાણવા જેવો ગ્રંથ છે. પ્રકાશક ઓનરરી માજીસ્ટ્રેટ સદર ખીકાનેર રાજ્યના છે કિંમત ૭ આના. મળવાનું સ્થળ સેઠિયા જૈન પરમાર્થિક સંસ્થા—ખીકાનેર.

શ્રી ભીમસેન ચરિત્ર—સ્વર્ગવાસી વ્યાખ્યાન વાયસ્પતિ શ્રીમદ્ અજિતસાગર સૂરિ પ્રણીત. આ ગ્રંથ સંસ્કૃત ભાષામાં સ્વર્ગવાસી આચાર્ય મહારાજે રચેલ છે. તેઓશ્રી લેખક, કવિ, વક્તા, વ્યાખ્યાનકાર હતા. તેઓશ્રીના રચેલા અનેક ગ્રંથો વિદ્યતાપૂર્ણ છે. આ ગ્રંથનું સંસ્કૃત સરલ અને સાદું હોવાથી સંસ્કૃતના અભ્યાસીઓ માટે શિક્ષણમાં મુકવા યોગ્ય છે. ચરિત્ર પણ રસિક અને બોધક છે. તેનું ભાષાંતર થવાથી ગુજરાતી ભાષા જાણનાર માટે પણ વાંચવા લાયક ગ્રંથ અને તેનું છે. સ્વર્ગવાસી ઉક્ત આચાર્ય મહારાજની વિદ્યમાનતા રહી હોત તો જૈન સાહિત્યમાં વિશેષ અભિવૃદ્ધિ થાત, છતાં પણ તેઓશ્રીની ગદ્ય—પદ્ય દરેક કૃતિ જૈન સાહિત્યમાં વૃદ્ધિ થવા સાથે આવકારદાયક થઈ પડેલ છે. સાણંદ સાગરગચ્છના જ્ઞાન ખાતા તરફથી પ્રકટ થયેલ છે. મળવાનું સ્થળ સામળદાસ તુળજરામ, મુ. પ્રાંતિજ (ગુજરાત).

શ્રી પાર્શ્વનાથ ઉમેદ જૈન બાલાશ્રમ—ઉમેદપુર—સં. ૧૯૮૭ ની સાલનો ૭ માસિક રીપોર્ટ. મારવાડ જેવા દેશમાં કે ન્યાં શિક્ષણનો દુષ્કાળ હોતો, ત્યાં પુણ્યયોગ આચાર્યશ્રી વિજયવલ્લભસૂરીશ્વરના શિષ્યરત્ન પંન્યાસજી શ્રી લલિતવિજયજી મહારાજ ઉમેદપુર શહેરમાં ગિરાજમાન થતાં તેઓશ્રીના ઉપદેશથી સં. ૧૯૮૭ ના માગશર શુદ્ધ ૧૩ ના રોજ શ્રી પાર્શ્વનાથ ઉમેદ જૈન બાલાશ્રમની સ્થાપના કરવામાં આવી છે. થોડા વખતના પ્રયત્નથી પણ જમીન ખરીદી સ્થાન પ્રાપ્ત કરી, ૭૯ જેવી મોટી સંખ્યામાં વિદ્યાર્થીઓને પોષતી, શિક્ષણ આપતી આ સંસ્થા પગભર થતી જાય છે. આ રિપોર્ટમાં વિદ્યાર્થીઓને શિક્ષણ આપવા સાથે આવશ્યક ચર્ચાની નોંધ. વ્યાયામ વગેરેનો સુંદર પ્રબંધ તમામ કાર્યવાહી અને હેવટે આવક જવકનો હિસાબ વગેરે આપવામાં આવેલ છે. કાર્યવાહી, પદ્ધતિસર વહીવટ ચોખવટવાળો છે, આ સંસ્થાની થતી ઉન્નતિનું માન પંન્યાસજી શ્રી લલિતવિજયજી મહારાજ છે. અમે તેની ઉન્નતિ ઇચ્છીએ છીએ.

૧૩૦

શ્રી આત્માનંદ પ્રકાશ.

નીચેના ગ્રંથો ભેટ મળ્યા છે તે ઉપકાર સાથે સ્વીકારીએ છીએ.

જૈન રત્ન સંગ્રહ—પ્રકાશક શેઠ કોરશીલાલ વીજપાળ-રંચુન. વિના મૂલ્યે ગ્રંથો છપાવી, પ્રકટ કરનારને મદદ આપી તેવા ગ્રંથો જ્ઞાનની વૃદ્ધિ માટે ભેટ આપવાનો ઉદાર પ્રયત્ન ઉક્ત શેઠશ્રી કોરશીલાલ તરફનો હોય તે પ્રશંસનીય છે.

૨ શ્રી નંદીસૂત્રમ—સંશોધન કર્તા આચાર્ય શ્રી વિજયજ્ઞાનસૂરિજી મહારાજ, પ્રકાશક પાડીવ ગામ (મારવાડ) શેઠ રૂપચંદ્રજી નવલમલજીની આર્થિક સહાય વડે પ્રકટ થયેલ છે. આ ગ્રંથમાં મૂળ સાથે જિનદાસ ગણિ વિરચિત ચૃણિ તથા શ્રી હરિભદ્રસૂરિજી કૃત વૃત્તિ સહિત શ્રીમદ્ દેવવાચકવર્ચ વિરચિત આ સૂત્ર ગ્રંથ આકારે પ્રકટ કરવામાં આવેલ છે. કિંમત પદન-પાદન.

—: મુનિવિહારથી થતા લાભ :—

શ્રી શ્રી ૧૦૦૮ શ્રી શ્રી પૂજ્યપાદ આચાર્ય મહારાજ શ્રી વિજયજ્ઞાનસૂરિજી કે શિષ્ય રત્ન પન્યાસજી શ્રી હલિલવિજયજી મહારાજ સપરિવાર ઉમ્મેદપુર સે વિહાર કરકે બેદાળા ગાંવ પધારે । હસ ગાંવ મેં કેઈ વર્ષોં સે કુસંપ થા । મગવાન કે ત્રીન બિમ્બ એક દુ ન મેં બેઠા રલે થે । પૂજા ફક્ત પૂજારી કરતા થા । પરસ્પર કા વ્યવહાર બંદ થા । પન્યાસજી મહારાજ કે ઉપદેશસે ચાર મધ્ય સ્થાપિત કિયે ગયે ફૈસલા હુઆ ।

હોગમલજી ૧૫૦૦) રૂપૈયે કી આંગી બનવાકર પ્રમુ કો ચઢાવેં, ૨૦૦) રૂપૈયા—મંદિરજી મેં ગાદી ગવૈરહ કે સર્વ કા દેવે । ત્રીનોં જિનબિમ્બ મંદિર જી મેં વિરાજમાન હોવેં ઉસ-દિન કા સામીવચ્છલ મી અપની ખુશી સ હોગમલ જી કરેં । કોઈ મી કામ દંડકે તૌર પર નહીં । હસ પ્રકાર ફૈસલા ચારો પંચોને દિયા, સકલ શ્રી સંઘને કબૂલ કિયા । શેટ પ્રતાપજી ને અચ્છા પરિશ્રમ કિયા । મુનિરાજ સેદરિયા હોકર થાંબલા, સબરસા પધારે । સેદરિયા શ્રી સંઘને ઉમ્મેદપુર બાલાશ્રમ કો પ્રથમ ૧૦૦૦) રૂપૈયે કી મદદ દી થી, રૂપયે ૨૦૦) અમી ફિર દિયે । અતેબ્બ ડન સજનોં કો બારમ્બર ધન્ય હૈ ।

—: શ્રી પાર્શ્વનાથ ઉમેદ જૈન બાલાશ્રમ કો નવી મેટ્ટે :—

ર. ૧૦૧) શા. હોગમલજી બેદાળા । ર. ૬૬) શ્રી સંઘ સાંઢેરાવ । ર. ૨૧) શા. જૈનમલજી ગંગારામજી મુંઢારા । ર. ૨૧૩) શ્રી સંઘ સેદરિયા । ર. ૧૨૫) શા. પ્રતાપજી બિસલપુર । ર. ૧૦) શા. નગીનદાસ અમદાવાદ । ર. ૨૫) શ્રી સંઘ બ્યાવર ।

વર્તમાન સમાચાર.

૧૩૧

વર્તમાન સમાચાર.

આ શહેરમાંથી આશો શુદ્ધ ૧૦ ના રોજ બહેનો અને બંધુઓ મળી શુભારે સાત-શેઠ યાત્રિકોના શ્રીસમેતશિખરજી યાત્રા કરવા શ્રીવડવામિત્રમંડળના નેતૃત્વ નીચે ગયેલ સંઘ અનેક તીર્થોની યાત્રા કરી અનેક રથો સત્કાર પામી માગશ્વર શુદ્ધ ૨ ના રોજ અત્રેના શ્રી સંઘના સામૈયાના સત્કારથી તેમનો પ્રવેશ થયો છે. જાણુવા પ્રમાણે શ્રી વડવા મિત્રમંડળ અને દેવચંદ શેઠે યાત્રાળુઓની સેવા અમાપ કરી છે. વડવા મિત્ર મંડલે તો નાની સેવા કરતાં આ મહદ્દ સેવાનો પણ લાભ લઈ અતુલવ મેળવ્યો છે નીતિશાસ્ત્રકારો કહે છે કે સેવાના માર્ગો ગહન છે, અને તે માર્ગોમાં અનેક વિધનો હોય છે તેમાંથી સેવા કરનારને પસાર થવું પડે છે કે તેથી સેવા કરનારની કસોટી થાય છે.

ઉપરોક્ત સેવાભાવીઓના માર્ગમાં પણ કવચિત કંટક પથરાયેલા હશે તો પણ સરવાળે શાંતિથી ધૈર્યતાથી આ સેવાનું કાર્ય સંપૂર્ણ થયું છે તે જાણી આનંદ પામવા જેવું છે. ખેદનો વિષય એકજ જાણ્યો છે કે આ સમુદાય યાત્રાના માર્ગમાં હતો તે દરમ્યાન કોણ જાણે કેવા ધરાદાથી આ સેવા કરનાર મંડળ વગેરેને માટે અત્રે પત્રો દ્વારા અને અત્યારે પણ ખજર ફેલાવામાં આવેલા હતા અને આવે છે કે આ મંડલને ધણા રૂપૈયાનો વધારો વધશે તેમાં સ્વાર્થ છે વગેરે વગેરે, કોઈ યાત્રિક બંધુઓ તરફથી આવી હવા તેનું પરિણામ જાણ્યા સિવાય ફેલાવવામાં આવતી હોય તો યાત્રા જેવું દર્શન શુદ્ધિ-આત્માની નિર્મલતા કરવા જેવા ઉત્તમ કાર્ય કરવા જતાં, તેવો કચરો ઊડાડનાર માટે મેળવેલું ફળ ખોઈ નાખવા જેવું થાય છે. આવી સેવા કરનારના કાર્યને પ્રશંસવાને બદલે (જે કે આ સેવાના કાર્યમાં ત્રુટિ પણ આવી હોય કારણ કે કોઈ પણ મનુષ્ય સંપૂર્ણ હોઈ શકતો નથી તો ત્યાં સેવા કરનારની તે ત્રુટિ અપૂર્ણતા હોય સહાનુભૂતિથી સુધારી તે પૂર્ણ કરવું જોઈએ તેને બદલે) તે મંડલે કરેલી સેવાને તે કાંઈ હિસાબમાં જ નથી તેમ જાણી જાહેરમાં તેઓને (પરિણામના જાણ્યા સિવાય) આક્ષેપો કરવા તે સજ્જનોનું કર્તવ્ય નથી, માટે જ મુંબઈ શહેરમાં શ્રી સંઘ તરફથી ઝવેરી મોહનલાલભાઈ હેમચંદના પ્રમુખપણા નીચે આ સેવા ભાઈઓને અભિનંદન આપવા થયેલ મેળાવડામાં તે પ્રમુખશ્રી જેવા ઉત્તમ મનુષ્યના મુખથી થયેલ વક્તવ્ય પ્રશંસાપાત્ર અને યોગ્ય સ્થાને હતું એમ અમારે કહેવું જોઈએ. જાણુવા, માનવા તથા સાંભળવા પ્રમાણે આ મંડળ પોતાની આ સેવાકાર્યનો રિપોર્ટ થોડા વખતમાં પ્રકટ કરવાના છે. તેમજ આર્થિક વધારો રજો હોય તેનો સંતોષકારક યોગ્ય પ્રબંધ જલદીથી કરી નાંખે અને એમ તેમજ વેળાસર રિપોર્ટ પ્રગટ કરે તે મંડળને ભલામણ કરીએ છીએ. (મળેલું.)

નવા ડીસામાં કાર્તિકી પુનમનો મહોત્સવ—આ શહેરમાં ચાતુર્માસમાં રહેલાં મુનિ-રાજશ્રી હંસવિજયજી મહારાજ તથા પંન્યાસજી મહારાજ શ્રી સંપતવિજયજી મહારાજ વગેરે મુનિમહારાજોને ચોમાસુ બદલવા સરકારી સ્કૂલ મકાનને શણગારી પ્રબંધ કરવામાં

૧૩૨

શ્રી આત્માનંદ પ્રકાશ.

આવ્યો હતો. ત્યાં શ્રીસિદ્ધાચળજી પર ગોઠવવામાં આવ્યો હતો પૂજા વરધોડામાં મુનિમહારાજ રાગ્યના અમલદારો અને જૈનોનો મોટો સમુદાય હતો ત્યાં ગયા બાદ શ્રી પંચતીર્થની પૂજા (આચાર્ય શ્રીવિજયવલ્લભસૂરિ કૃત) ભજાવવામાં આવી હતી કારતક શુદ્ધ ૧૩ ના દિવસે ઉપાશ્રયમાં બહેનોએ મુનિરાજ શ્રીલંકાવિજયજી મહારાજ કૃત શ્રી સમેતશિખરજીની પૂજા ભજાવવામાં આવી હતી.

શ્રી જૈન પ્રવેતાંખર કોનકર-સની-એલ ઈન્ડીયા સ્ટેન્ડીંગ કમીટીની આગામી બેઠક તા. ૨૬-૨૭ શની, રવિવારના રોજ મુંબઈમાં શ્રીમહાવીર જૈન વિદ્યાલયના મકાનમાં મળવાની છે. જે માટે સ્ટેન્ડીંગ કમીટીના તમામ મેમ્બરોને આમંત્રણ કરવામાં આવ્યું છે. જુનેર અધિવેશન વખતે કોનકર-સના બંધારણમાં દરેક સ્થળે સમિતિઓ સ્થાપી શિથિલતા દુર કરવા કરેલ યોજના માટે, તેના પ્રચાર માટે અને સર્વની બાજુ માટે આ સ્ટેન્ડીંગ કમીટીમાં યોગ્ય પ્રબંધ થવા જરૂર છે. તેટલું જ નહિ જેમ અને તેમ શાંતિથી ભાતુભાવથી કાર્ય ચાલુ રાખી વ્યવહાર રીતે તે અમલમાં આવે તેવો આ વખતે સત્વર પ્રબંધ થવાની આવશ્યકતા છે. એકંદરે કોનકર-સ તરફ દિંદના દરેક સ્થળના જૈનોનો સહભાવ થાય અને કોનકર-સના કાર્ય તરફ આકર્ષાય તેમ થવાની જરૂર છે કે જેથી આજે જે શિથિલતા જણાય છે તેમાં જગૃતિ આવે અને કોનકર-સનું કાર્ય સુઠ્ઠ થાય તેમ આ બેઠકમાં કરવા અમે મુખ્ય કાર્યવાહકોને નમ્ર સુચના કરીએ છીએ.

શ્રી જૈન યુવક પરિષદ.

ઉપરોક્ત પરિષદનું અધિવેશન આ માસની તા. ૩૦-૩૧ જુન ગુરુવારના રોજ મુંબઈમાં મળવાનું છે. આ પરિષદના અધિવેશનના પ્રમુખ તરીકે શ્રીયુન રાષ્ટ્ર વીર કોહારી મણિલાલભાઈની પસંદગી કરવામાં આવી છે. સ્વાગત કમીટીના પ્રમુખ શ્રી વીરચંદ પાનાચંદ શાહની પસંદગી કરવામાં આવી છે.

શેઠ પરમાણુદાસ રતનજીનો સ્વર્ગવાસ.

શેઠ પરમાણુદાસ માત્ર થોડા વખતની બિમારી લોગવી શુમારે પચાશ વર્ષની ઉંમરે આ માસની શુદ્ધ ૮ ગુરુવારના રોજ મુંબઈ શહેરમાં પંચત્વ પામ્યા છે. ભાઈ પરમાણુદાસ મિલનસાર અને ધર્મશ્રદાળુ હતા. વડિલોના વખતથી ચાલતા વેપારમાં વૃદ્ધિ કરી, સ્વકમાઈથી લક્ષ્મી પણ વિશેષ મેળવી પ્રતિષ્ઠા, જ્ઞાનોદાર વગેરે ધાર્મિક કાર્યોમાં પણ લક્ષ્મીનો સહવ્યય સારો કર્યો હતો. આ સભાના લાઈફ મેમ્બર હતા અને સભા ઉપર અત્યંત પ્રેમ ધરાવતા હતા, વગેરે કારણથી તેમના સ્વર્ગવાસથી આ સભા પોતાનો ખેદ બહાર કરે છે અને તેઓના આત્માને અખંડ શાંતિ પ્રાપ્ત થાઓ એમ ઇચ્છે છે.

“ અમારું સાહિત્ય પ્રકાશન ખાતું. ”

- ૧ વૃહતકદંબ પીઠિકા. ૨ કર્મચંચાર દેવેન્દ્રસૂરિકૃત ટીકા સાથે.
૩ વિલાસવધકહા. (અપભ્રંશ ભાષામાં)

ગુજરાતી ભાષાંતરના ગ્રંથો.

- ૧ શ્રી મહાવીર ચરિત્ર—(પ્રાચીન ગ્રંથ ઉપરથી.) પ્રેસમાં છે.
૨ શ્રી સુરસુંદરી સતી ચરિત્ર—અતિ રસમય ચરિત્ર. (લખાય છે).

નં. ૧ માં આર્થિક સહાયની અપેક્ષા છે. સહાય આપનાર અંધુની ઇચ્છાપ્રમાણે સફળ્ય કરવામાં આવશે. આ સભા તરફથી પ્રગટ થતાં દરેક ગ્રંથના કાગળો, ટાઇપો, આઇડીંગ એ તમામ ઉંચા પ્રકારના થતાં હોવાથી દરેક ગ્રંથોની સુંદરતા માટે લાઇફ મેમ્બરો અને વીઝીટરો વગેરે અંધુઓએ સંતોષ બતાવેલ છે.

નવીન વધામણી

જૈન સંજ્ઞાયમાળા.

ભાગ ૨ જે (સચિત્ર)

આવૃત્તી નવમી

આ પુસ્તકની નવમી આવૃત્તી બહાર પડે છે તેજ તેના ઉપયોગીપણાનો પૂરાવો છે. આ પુસ્તકમાં પાંચ સારાં સુશોભિત ચિત્રો મુકી આકર્ષક કરવામાં આવેલ છે.

- ૧ કામદેવ શ્રાવકને દેવતાએ આપેલા ૩ જંબુસ્વામી અને તેમની સ્ત્રીઓના ઉપસર્ગો. સંવાદનું ચિત્ર.
૨ દ્વારિકા નગરી બળે છે તેનો દેખાવ ને ૪ હાથીના ભવે મેઘકુમારે ચિંતવેલી તેથી કૃષ્ણ તથા બળભદ્રની સંસાર સસલાની દયા.
૫ સુભદ્રા સતીની શીયળની કસોટી.

એ રીતે પાંચ ચિત્રો સહિત માગશર લગભગ બહાર પડશે છતાં તેની કિંમતમાં વધારો નહીં કરતાં તેનો સર્વ સંજ્ઞાનો લાભ લઈ શકે તે હેતુથી અગાઉથી ગ્રાહક થનારના એક રૂપીઓ ચાર આના ને પાછળથી ગ્રહક થનારના એક રૂપીઓ આઠ આના. માટે સત્વર નામ નોંધાવો અગર પોસ્ટ ખર્ચના રૂ. ૦-૭-૦ સાત આના મળી રૂ. ૧-૧૧-૦ નો મનીઓર્ડર કરી મોકલવો.

આ સિવાય મ્હારે ત્યાં દરેક જાતનાં જૈન તેમજ જૈનેતર પુસ્તકો મોટા જથ્થામાં સીલીક રહે છે તો જે ગૃહથેાને જોઈએ તેમણે અમારી પાસેથી એકવાર ઓરડર આપી ખાત્રી કરવી. એક આનાની ટીકીટ બીડી સૂચીપત્ર મંગાવવું.

નીચેનાં પુસ્તકો સસ્તી કિંમતે આપવામાં આવશે.

મૂળ કિંમત હાલ ઘટાડેલી

મૂળ કિંમત હાલ ઘટાડેલી.

તદ્દની કેસર	૧-૮-૦	૧-૦-૦	જૈન મહા		
યાજ ગણીત	૫-૦-૦	૧-૮-૦	સતી મંડળ	૧-૪-૦	૧-૦-૦
જયાનંદ કેવ-			જૈન કથા સંગ્રહ		
ળીનો રાસ	૩-૦-૦	૧-૮-૦	ભાગ ૧ લો	૧-૮-૦	૧-૦-૦

લી. ખાલાભાઈ છગનલાલ શાહ.

પુસ્તકો પ્રગટ કરનાર તથા વેચનાર. ડૉ. કીકાલદની પોળ, અમદાવાદ

Reg. No. B. 431.

શ્રી આત્માનંદ પ્રકાશ

દર માસની પૂર્ણિમાએ પ્રગટ થતું માસિક પત્ર.

પુ. ૨૯ મું. વીર સં. ૨૪૫૮. માર્ગશિર્ષ. આત્મ સં. ૩૬. અંક ૫ મા.

સ્વદેશીની ભાવના

“ મનુષ્ય સર્વ શક્તિમાન પ્રાણી નથી, તેથી તે પોતાના પડોશીની સેવા કરવામાં જગતની સેવા કરે છે. આ ભાવનાનું નામ સ્વદેશી છે. પોતાની નજીકની સેવા છોડીને દૂરનાની સેવા કરવા કે લેવા ધાય છે તે સ્વદેશીનો ભંગ કરે છે. આ ભાવનાના પોષણથી સંસાર સુવ્યવસ્થિત રહી શકે, તેના ભંગમાં અવ્યવસ્થા રહેલી છે. આ નિયમને આધારે બનતા લગી આપણે આપણી પડોશની દુકાન સાથે વ્યવહાર રાખીએ; દેશમાં જે વસ્તુ થતી હોય કે સહેજે થઈ શકતી હોય તે વસ્તુ આપણે પરદેશથી ન લાવીએ. સ્વદેશીમાં સ્વાર્થને સ્થાન નથી. પોતે કુટુંબના, કુટુંબ શહેરના, શહેર દેશના દેશ જગતના, કલ્યાણાર્થે હોમાય. ”

“ મંગળ પ્રસાદ ” માંથી

